Mga Tuwid na Landas para sa mga Anak ng Diyos

Alexander Marshall

Salin sa Tagalog ng “Straight Paths for the Children of God”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Mga Tuwid na Landas para sa mga Anak ng Diyos

Payak na mga Salita tungkol sa Bagong Kapanganakan, Katiyakan, Dalawang Likas, Banal na Espiritu, Inspirasyon, Paghiwalay, Iglesya, Pakikisama, Bautismo, Hapunan ng Panginoon, Klerikalismo, Ordinasyon, mga Ministro at Sektaryanismo

> "*At kayo'y magsigawa ng mga landas na matuwid para sa inyong mga paa*" *(Hebreo 12:13)*
> "*Subukin ninyo ang lahat ng mga bagay; ingatan ninyo ang mabuti*" *(1 Tes. 5:21)*

Panimula

Itinuturo ng Salita ng Diyos: Ang Iglesya ng Diyos ay iisang katawan (Efe. 4:4); ang lahat ng Cristiano ay mga sangkap nito (1 Cor. 12:13); ang Sektaryanismo, na "pagkakabahabahagi" sa katawan ni Cristo, ay kasalanan (1 Cor. 1:10); si Cristo ang sentro ng pagtitipon; ang mga mananampalataya ay hindi dapat magtipon sa batayan ng anumang doktrina o katotohanan, gaano man kahalaga, ni hindi sila dapat magtipon sa pangalan ng sinumang tao, sekta o pangkat (Mat. 18:19, 20); dapat bigyan ng kalayaan ang paggamit ng mga "kaloob" na ibinigay ng nabuhay at umakyat na Ulo ng Iglesya (1 Cor. 14:31); ang pag-asa ng Cristiano ay ang pagbabalik ng Panginoong Jesus upang kunin ang Kanyang bayan upang makasama Niya (Tito 2:13).

Ang Bagong Kapanganakan

Si Nicodemo, ang marunong na rabbing Judio, ay nagulat sa pahayag ni Cristo—"Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa iyo, Maliban na ang tao ay ipanganak na muli, ay hindi siya makakakita ng kaharian ng Dios" (Juan 3. 3). Bagaman siya ay edukado, may moralidad at relihiyoso, idiniin ng Panginoong Jesus, bilang sagot sa kanyang tanong, ang Kanyang pahayag sa mga salitang—"Huwag kang magtaka na sinabi ko sa iyo, Kinakailangan kayong ipanganak na muli" (t. 7). Ano ang dahilan ng pangangailangang ito? May ilang tumitingin dito bilang isang di-makatwirang utos ng Diyos upang hadlangan ang mga taimtim na naghahanap na kaluluwa sa pagkakamit ng kaligtasan. Malaking pagkakamali ito. May moral na pangangailangan para sa pagbabagong-buhay. "Ang ipinanganak ng laman ay laman" (t. 6), at hindi kailanman magiging iba. Linangin mo, pagbutihin mo, gawin mong relihiyoso, "laman" pa rin ito. Kung ang isang tao ay dadalhin sa Langit nang hindi "ipinanganak ng Dios" (1 Juan 5. 1), siya ay magiging kaawa-awa at malungkot. "Ang kaisipan ng laman"—o ang pag-iisip ng laman—"ay pakikipagalit laban sa Dios; sapagka't hindi nasasakop ng kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari: At ang nangasa laman ay hindi mangyayaring makapagbigay lugod sa Dios" (Roma 8. 7, 8).

Tayong lahat sa likas ay "mga anak ng kagalitan" (Efe. 2. 3). May ilang nag-aakalang sila ay ipinanganak sa mundo na mga "Cristiano," ngunit nagkakamali sila. Tayong lahat ay ipinanganak na makasalanan sa simula pa lamang. "Sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao ang marami ay naging makasalanan" (Roma 5. 19, R. V.). Sa pagkahulog ni Adan, ang marami—ibig sabihin,

tayong lahat—ay ginawa, o itinakdang mga makasalanan. Kung itatanong natin sa isang klase sa Sunday School, "Ano ang makasalanan?" malamang ang isasagot ay "isang taong nagkakasala." Ngunit hindi sapat ang lalim ng sagot na iyan. Ang mga tao ay itinakdang makasalanan dahil sa kung ano sila, hindi dahil sa kanilang ginagawa. Nagkakasala ang tao sapagkat sila ay makasalanan. Walang sinumang may kasalanan sa pagsuway ni Adan, bagaman lahat ay nagdurusa dahil dito. Ang puno ng mansanas ay puno ng mansanas sa Enero gaya rin sa Setyembre kapag hitik ito sa gintong bunga. Dahil ito ay puno ng mansanas, namumunga ito ng mansanas. Ang bagong kapanganakan ay lubos na kailangan upang maging anak ng Diyos.

Tingnan natin ang sinasabi ng Kasulatan tungkol dito. "Kayo'y ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi doon sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng salita ng Dios" (1 Pedro 1. 23). Ang Banal na Espiritu ang may-akda ng bagong kapanganakan, ngunit sa pamamagitan ng salita ng katotohanan ng Ebanghelyo ipinanganak na muli ang mga makasalanan. "Datapuwa't ang lahat ng sa kaniya'y nagsitanggap, ay pinagkalooban niya ng karapatang maging mga anak ng Dios, sa makatuwid baga'y sa mga nagsisisampalataya sa kaniyang pangalan: Na ipinanganak hindi sa dugo, ni sa kalooban ng laman, ni sa kalooban ng tao, kundi sa Dios" (Juan 1. 12-13, R. V.). Sa pagtanggap kay Cristo ipinanganak ng Diyos ang isang tao, at ang tanggapin Siya ay ang sumampalataya sa Kanya. "Ang bawa't sumasampalataya na si Jesus ay siyang Cristo ay ipinanganak ng Dios" (1 Juan 5. 1). Sa pagsampalataya sa Anak ng Diyos na umibig sa kanya at nagbigay ng

Kanyang sarili para sa kanya, ang di-pa-nagbabalik-loob na mambabasa ay ipanganganak na muli (Juan 3. 3), maliligtas (Roma 10. 9), mapapatawad (Gawa 10. 43), magkakamit ng buhay na walang hanggan (Juan 6. 47), ng kapayapaan sa Diyos (Roma 5. 1), at "aariing-ganap sa lahat ng mga bagay" (Gawa 13. 38, 39). "Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa kaniya'y sumampalataya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan" (Juan 3. 16).

Katiyakan ng Kaligtasan

May ilang nagsasabing "kapangahasan" para sa sinuman ang magsabing alam niyang siya ay ligtas. Ang tanging magagawa natin, buong-tiwala nilang sinasabi, ay "umasa" para sa "pinakamabuti" at maghintay hanggang sa "dakilang araw" upang makita kung saan tayo gugugol ng walang hanggan. Ngunit ang ganitong turo ay hindi ayon sa Salita ng Diyos. Ang mga Cristiano noong panahon ng mga apostol ay walang pag-aalinlangan tungkol sa kanilang kaligtasan mula sa parusa ng kasalanan. Bilang patunay, bumaling tayo sa Kasulatan. "Sapagka't nalalaman natin na kung ang bahay na ating tinatahanan dito sa lupa ay masira, ay mayroon tayong isang tahanan buhat sa Dios, isang bahay na hindi gawa ng mga kamay, walang hanggan, sa mga langit" (2 Cor. 5. 1). "Kami ay may lakas ng loob," kami ay "laging may lakas ng loob" (t. 6-8). "Na sa kaniya'y mayroon tayong katubusan sa pamamagitan ng kaniyang dugo, ang kapatawaran ng ating mga kasalanan" (Efe. 1. 7). "Yamang tayo nga'y inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, ay may

kapayapaan tayo sa Dios" (Roma 5. 1). "Nalalaman nating tayo'y nangalipat na sa buhay mula sa kamatayan" (1 Juan 3. 14). "Sinusulatan ko kayo, mumunting anak, sapagka't ipinatawad sa inyo ang inyong mga kasalanan dahil sa kaniyang pangalan" (1 Juan 2. 12). Kung sinasabi sa akin ng Diyos na sa pagsampalataya kay Cristo ay pinatawad na ako, alin ang mas malaking "kapangahasan"—ang maniwala o ang pagdudahan ang Kanyang patotoo? Ipinahahayag ng Kasulatan na ang mga sumasampalataya kay Cristo ay pinatawad na. "Ang sinomang sumampalataya sa kaniya ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan" (Gawa 10. 43). Naniniwala ako na si Cristo ay nagdugo, nagdusa at namatay para sa akin, at ayon sa Salita ng Diyos, ang aking mga kasalanan ay pinatawad na. "Mapangahas" ba ako sa pagtanggap sa Kanyang Salita at sa paniniwalang ako ay pinatawad na? Sa Gawa 13. 38, 39, tahasang sinasabi na "ang bawa't sumasampalataya ay inaaring-ganap sa lahat ng mga bagay." Ako ay sumasampalataya kay Cristo, at sinasabi ng Salita ng Diyos na ako ay "inaaring-ganap sa lahat ng mga bagay." Dapat ko bang pagdudahan ang aking pagkaaring-ganap, o maniwalang ako ay inaring-ganap dahil sinasabi ito ng Diyos? "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesus, at maliligtas ka" (Gawa 16. 31). Ako ay sumasampalataya sa Kanya na namatay sa Kalbaryo dahil sa lahat ng aking kasalanan, at ayon sa Salita ng Diyos, ako ay ligtas. Tatatakan ko ba na "ang Dios ay totoo" at pasasalamatan Siya sa kaligtasan, o hindi ko Siya paniniwalaan at igigiit na "walang makaaalam na siya ay ligtas hanggang sa dakilang araw"? "Ang sumasampalataya sa Anak ng Dios ay mayroon ng patotoo (o saksi) sa kaniyang sarili: ang hindi sumasampalataya sa Dios ay ginagawa siyang

sinungaling; sapagka't hindi sumasampalataya sa patotoo na ibinigay ng Dios tungkol sa kaniyang Anak. At ito ang patotoo, na ANG DIOS AY NAGBIGAY SA ATIN NG BUHAY NA WALANG HANGGAN, at ang buhay na ito ay nasa KANIYANG ANAK. Ang nasa kaniya ang Anak AY MAYROON NG BUHAY; ang wala sa kaniya ang Anak ng Dios ay wala ng buhay" (1 Juan 5. 10-12). Sinasabi ng Kasulatan na ang mga sumasampalataya kay Cristo ay may buhay na walang hanggan (Juan 3. 16; 6. 47). Ako ay sumasampalataya sa Kanya, kaya ako ay may buhay na walang hanggan. Kung hindi ako naniniwalang ako ay may-ari ng buhay na walang hanggan, magkakasala ako ng kakila-kilabot na kasalanan ng paggawang sinungaling sa Diyos, at hindi ako mangangahas na gumawa ng ganoong kabigat na pagkakasala. "Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo," sabi ng Panginoong Jesus, "Ang dumirinig ng aking salita, at sumasampalataya sa kaniya na nagsugo sa akin, AY MAY buhay na walang hanggan, at HINDI PAPASOK sa paghatol, kundi LUMIPAT na sa buhay mula sa kamatayan" (Juan 5. 24). Ang lahat ng sumasampalataya sa Panginoong Jesucristo ay may pribilehiyong magsabing "ANG DIYOS AY UMIBIG, ANG DIYOS AY NAGBIGAY, AKO AY SUMASAMPALATAYA, AT AKO AY MAY BUHAY NA WALANG HANGGAN."

Kautusan at Biyaya

Ang lahat ng nasa ilalim ng kautusan ay lumalabag dito, at kung ang pagsunod dito ay kailangan para sa buhay na walang hanggan, sino ang maliligtas? "Sapagka't sa pamamagitan ng mga gawa ng kautusan ay walang laman na aariing-ganap sa paningin niya" (Roma 3. 20). Tinitiyak sa atin ng Salita ng Diyos na "Ang

sumasampalataya sa Anak ay may buhay na walang hanggan" (Juan 3. 36; 5. 24). Wala saanman sa Kasulatan ang nagsasabing "Ang tumutupad sa batas-moral ay magmamana ng buhay na walang hanggan." Ang "buhay na walang hanggan" ay isang kaloob, at hindi makakamit sa pagtupad sa kautusan (Roma 6. 23). "Kung ang katuwiran ay sa pamamagitan ng kautusan, kung gayo'y si Cristo ay namatay nang walang kabuluhan" (Gal. 2. 21). Ang kautusan ay hindi kailanman nag-utos sa sinuman na ibigay ang lahat ng kanyang ari-arian sa mga dukha. Iyon ay pag-ibig sa kapwa nang higit pa sa sarili. Kung ang "kautusan" ay nangangahulugan ng pagpapahayag ng kalooban ng Manlilikha, ang lahat ng nilalang ay may pananagutang sumunod sa Kanya. Gayunman, ang kaloobang iyon ay maaaring ipahayag sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan. Ang pagpapahayag ng kalooban ng Diyos kay Adan ay iba sa ibinigay kay Noe; at ang pagpapahayag ng Kanyang kalooban kay Abraham ay iba sa ibinigay sa Israel. Sa kaso ni Adan, sapat na ang iisang pagbabawal. "Huwag kang kakain" (Gen. 2. 17) ang kanyang tuntunin ng buhay. Ito ang "kautusan" sa kanya. Nilabag niya ang utos, at dahil dito ay nahulog. Ang Cristiano, sa pagbibilang ng Diyos, ay wala na "sa laman" kundi "nasa Espiritu" (Roma 8. 9), at bilang taong nabuhay na muli kay Cristo ay pinapayuhang lumakad nang karapat-dapat sa Kanyang pagkatawag. "Sapagka't sa ganito'y tinawag kayo: sapagka't si Cristo man ay nagbata dahil sa inyo, na kayo'y iniwanan ng halimbawa, upang kayo'y magsisunod sa kaniyang mga hakbang" (1 Pedro 2. 21). Wala sa mga prinsipyong moral na itinuro ng kautusan ang babalewalain ng mananampalataya. Dahil alam niyang siya ay "nasa ilalim ng kautusan kay Cristo," hinahangad niyang

lumakad "gaya ng paglakad niya" (1 Juan 2. 6). "Ang kahilingan ng kautusan" ay matutupad sa kanya (Roma 8. 4), hindi dahil sinasabi ng kautusan, "Huwag mong gagawin," kundi sa isang lalong mataas na batayan.

Ang Dalawang Likas

Malaya naming inaamin na ang mga pananalitang gaya ng "lumang likas" at "bagong likas" ay hindi matatagpuan sa Kasulatan, gaya rin ng mga salitang "pagpapalit" o "trinidad." Gayunman, ang doktrina ay malinaw at lubos na inilalahad. Ang mananampalataya ay tinitingnan sa Kasulatan sa dalawang aspeto—bilang anak ni Adan at bilang anak ng Diyos. Ang "likas" na minana niya kay Adan ay masama at hindi na malulunasan. "Ang ipinanganak ng laman ay laman; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu" (Juan 3. 6). Ang dalawa ay hindi nagsasanib sa iisa. Sila ay magkaibang-magkaiba sa diwa, at magkalaban. "Ang kaisipan ng laman ay pakikipagalit laban sa Dios; sapagka't hindi nasasakop ng kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari" (Roma 8. 7, Margin). "Sapagka't ang laman ay nagnanasa ng laban sa Espiritu, at ang Espiritu ay laban sa laman; sapagka't ang mga ito ay nagkakalaban" (Gal. 5. 17). Kung minsan ay itinatanong, "Ano ang naliligtas at pinababanal? Hindi ang lumang likas; hindi na ito malulunasan, sabi nila. Hindi rin ang bago, sapagkat hindi ito kailanman nawala o nadungisan; ito ay perpekto at walang kasalanan." Bilang sagot, nais naming sabihin na hindi ang "likas" ang naliligtas o pinababanal, kundi ang tao mismo. Hindi namin itinuturing ang "lumang likas" o ang "bagong likas" bilang ang tao. Ang "likas" at ang "persona" ay magkaibang-magkaibang salita. Ang taong dating patay

sa mga pagsalangsang at kasalanan ay siya ring tao ngayong siya ay Cristiano na. Ang tao ang kumikilos, hindi ang kanyang "likas"; ang tao ang may pananagutan sa kanyang mga gawa, hindi ang kanyang likas; ang tao ang nagkakasala at siyang makasalanan; ang tao ang pinatatawad at pinababanal.

Sa pagsasalita tungkol sa pagbabagong-buhay, sinabi ni Dr. Ryle, Obispo ng Liverpool, ang kilalang manunulat ng mga tract: "Ito ay isang bagong paglalang. Ito ay ang pagtawag sa pag-iral ng isang bagong nilalang na may bagong likas, bagong kaugalian sa buhay, bagong panlasa, bagong hangarin, bagong gana, bagong paghatol, bagong opinyon, bagong pag-asa at bagong takot. Ang lahat ng ito, at walang kulang dito, ang ipinahihiwatig kapag ipinahayag Niya na kailangan natin ng bagong kapanganakan." Sinabi ni Dr. Baldwin, Obispo ng Huron, na "Ang lumang puso, kung gayon, ay hindi na gagawing muli o babaguhin. Magpapatuloy ito hanggang sa wakas bilang parehong lubos na laban at bulok na likas gaya noong una" ("Life in a Look," p. 39). Ganito naman ang isinulat ni Dr. James H. Brookes ng St. Louis: "Gawin natin ang anumang gusto natin sa likas na tinanggap natin sa kapanganakan mula sa unang Adan; pagbutihin, repormahin, linangin, pinuhin, bautismuhan, kumpilan, ipasali sa iglesya—ito ay laman pa rin at nananatiling kaaway ng Diyos" ("The Truth," tomo 5, p. 100).

Ang Paghatol sa mga Mananampalataya

Ang karaniwang ideya ay na sa "huling araw" ay magkakaroon ng pangkalahatang pagkabuhay na muli ng mga matuwid at di-matuwid; at saka pagpapasyahan kung ano ang mga tao—hindi lamang kung ano ang

kanilang ginawa—kung sila ba ay mga anak ng Diyos o mga anak ng kagalitan. Hindi sinasang-ayunan ng Kasulatan ang ganitong doktrina. Sinabi ng Panginoon, "Ang dumirinig ng aking salita, at sumasampalataya sa kaniya na nagsugo sa akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa paghatol, kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan" (Juan 5. 24, R. V.). Bagaman ang mga kasalanan ng mananampalataya ay hindi na ilalabas upang hatulan siya (tingnan ang Isa. 44. 22; Mikas 7. 19; Isaias 43. 25; Heb. 10. 17), siya ay "mahahayag" sa hukuman ni Cristo, at alinman sa "mawawalan" o gagantimpalaan. Kapag dumating ang Panginoong Jesus sa himpapawid para sa Kanyang mga Banal, ang mga natulog na at ang mga buháy pa sa lupa ay sama-samang aagawin upang salubungin Siya (tingnan ang 1 Tes. 4. 14-18). Ito ang "pagkabuhay na maguli ng mga ganap," ang "unang pagkabuhay na maguli" (Lucas 14. 14; Apoc. 20. 5). Sa pagkabuhay na muling ito, wala sa masasamang patay ang bubuhayin. Pagkatapos maluwalhati ang mga mananampalataya, magkakaroon ng natatanging paghatol sa mga mananampalataya sa harap ng isang natatanging hukuman. Hindi ito paghatol sa kanilang kalagayan, kundi sa kanilang mga gawa. "Sapagka't tayong lahat (mga mananampalataya) ay kinakailangang mahayag sa harapan ng hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawa't isa ang mga bagay na ginawa sa katawan, ayon sa kaniyang ginawa, maging mabuti o masama" (2 Cor. 5. 10, R. V.; tingnan din ang Roma 14. 10-12). Sa panahong iyon ay gagantimpalaan ang katapatan kay Cristo. "Ang gawa ng bawa't isa ay mahahayag: sapagka't ang araw ang magsasaysay, sapagka't sa apoy mahahayag; at ang apoy rin ang susubok sa gawa ng bawa't isa kung ano yaon. Kung ang gawa ng sinoman

na itinayo niya sa ibabaw niyaon ay manatili, siya'y tatanggap ng gantimpala. Kung ang gawa ng sinoman ay masunog, siya'y malulugi: datapuwa't siya rin ay maliligtas; gayon ma'y gaya ng sa pamamagitan ng apoy" (1 Cor. 3. 13-15, R. V.). Ang mga mananampalatayang nagtayo sa ibabaw ng pundasyon (si Cristo Jesus) ng mga bagay na kinakatawan ng "kahoy, dayami at pinaggapasan" ay "malulugi," ngunit sila mismo ay maliligtas "gaya ng sa pamamagitan ng apoy." Ang kanilang paglilingkod ay hindi pumasa sa pagsubok, at sila ay mawawalan magpakailanman dahil dito, bagaman ligtas ang kanilang kaluluwa. Ang mga gumawang pang-araw-araw na layunin nila ang bigyang-lugod ang Diyos anuman ang kahihinatnan ay tatanggap ng gantimpala. Ang kanilang paglilingkod, na kinakatawan ng "ginto, pilak at mahahalagang bato," ay makatatagal sa apoy. Ang pagsubok ay tumutukoy sa uri at hindi sa dami ng paglilingkod.

Ang Katiyakan ng Mananampalataya

May ilang Cristiano na nagsasabing ang mga tunay na mananampalataya ay maaaring tumalikod at mapahamak magpakailanman. Hindi ito sinasabi ng Kasulatan. Kung ang isang batang lalaki ay sumuway sa kanyang mga magulang, hindi na ba siya anak nila? Tiyak na anak pa rin. Gayundin, hindi tumitigil ang isang Cristiano na maging anak ng Diyos dahil sa pagkukulang. Bagaman suwail, siya ay anak pa rin ng Diyos, sapagkat siya ay ipinanganak sa pamilya (Juan 1. 12, 13; Gal. 3. 26), at ang ugnayang iyon ay hindi kailanman masisira. Payak at tahasan ang mga salita ng Panginoon: "At sila'y binibigyan ko ng buhay na walang hanggan; at sila'y hindi mangapapahamak kailan

man" (Juan 10. 28). Kapag nagkasala ang isang mananampalataya, hindi na niya kailangang ipanganak na muli sa ikalawang pagkakataon. Ang kanyang tungkulin ay ipahayag ang kanyang mga kasalanan sa kanyang Ama, at nangako Siyang patatawarin siya (1 Juan 1. 9).

Ang buhay na walang hanggan ay hindi ibinibigay sa katapusan ng paglalakbay sa buhay, o sa pagkabuhay na muli; ibinibigay ito sa sandaling tanggapin ng isang makasalanan si Cristo (Juan 3. 16, 36; 6. 47). Ang "buhay na walang hanggan" ay isang "kaloob" (Roma 6. 23), ngunit ang "putong ng buhay" (Santiago 1. 12) ay isang premyo, o gantimpala sa katapatan. Bagaman ang bawat anak ng Diyos ay may buhay na walang hanggan, hindi lahat ay magkakaroon ng "putong ng buhay." Ang mga banal sa Smirna ay pinayuhang "maging tapat hanggang sa kamatayan" (kahit pa ang kamatayan ang magtatak sa kanilang patotoo), at tatanggap sila ng "putong ng buhay" (Apoc. 2. 10). May hindi bababa sa apat na natatanging putong na binabanggit sa Kasulatan na igagawad ng Panginoong Jesus sa mga mananampalataya, ito ay ang "putong na walang pagkasira" (1 Cor. 9. 25), ang "putong ng katuwiran" (2 Timoteo 4. 8), ang "putong ng buhay" (Santiago 1. 12; Apoc. 2. 10), at ang "putong ng kaluwalhatian" (1 Pedro 5. 4). Ang mga salita ng Panginoon sa mga Cristiano sa Filadelfia ay angkop at kailangan din ng mga mananampalataya ngayon: "Ingatan mo ang nasa iyo, upang huwag agawin ninoman ang iyong putong" (Apoc. 3. 11).

Ang Gawain ng Banal na Espiritu

Bagaman kinikilala natin na ang tao sa kanyang likas na kalagayan ay lubos na masama at walang kakayahang gumawa ng anuman upang iligtas ang kanyang sarili, at na gawain ng Espiritu ang kumbinsihin tungkol sa kasalanan at akayin kay Cristo, dapat nating tandaan na ang mga kaluluwa ay naliligtas, hindi dahil sa isang gawang ginawa sa loob nila ng Espiritu Santo, kundi dahil sa isang gawang ginawa para sa kanila ng Panginoong Jesus labingwalong daang taon na ang nakalipas. Sa lahat ng panahon ay nasa mga banal ng Diyos ang Espiritu, ngunit noong Pentecostes Siya ay "ibinigay" sa natatanging paraan. Ang katangian ng panahon ng biyaya ay ang pananahan ng Banal na Espiritu sa mga mananampalataya. Sa mga nakaraang panahon, ang mga banal sa Lumang Tipan ay maaaring manalangin, "Huwag mong bawiin sa akin ang iyong banal na Espiritu" (Awit 51. 11). Mula noong Pentecostes, ang mga mananampalataya ay tinatahanan Niya; kung hindi, paano natin ipaliliwanag ang mga talatang gaya ng mga sumusunod: "Sapagka't hindi pa naibibigay ang Espiritu; sapagka't si Jesus ay hindi pa niluluwalhati" (Juan 7. 39). "Datapuwa't pagparito ng Mangaaliw, na aking susuguin sa inyo mula sa Ama" (Juan 15. 26); "Kung hindi ako yumaon, ay hindi paririto sa inyo ang Mangaaliw" (Juan 16. 7). Walang di-ligtas na tao ang may Banal na Espiritu. Ang talata sa Lucas 11. 13 ay nagpalito sa ilan. "Kung kayo nga, na masasama, ay marunong magbigay ng mabubuting kaloob sa inyong mga anak: gaano pa kaya ang inyong Ama na nasa langit na magbibigay ng Espiritu Santo sa kanila na nagsisihingi sa kaniya?" Ang "Mang-aaliw" ay hindi pa noon "naibibigay"; ang Panginoong Jesus ay

hindi pa noon "niluluwalhati" (Juan 7. 39). Si Cristo ay "niluwalhati" na. Ang Banal na Espiritu ay "ibinigay" na; at hindi na kailangang manalangin ng Cristiano na tanggapin niya ang Banal na Espiritu, sapagkat siya ay tinatahanan na Niya at "tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos" (Efe. 4. 30); Siya ang patotoo ng kanyang mana (Efe. 1. 14); ang kanyang mang-aaliw, guro (Juan 14. 26), katulong at gabay (Gal. 5. 17, 18).

Ang Inspirasyon ng Kasulatan

May tatlong malalaking puwersang kumikilos ngayon sa Sangkakristiyanuhan, ito ay ang Romanismo, Ritwalismo at Rasyonalismo. Marami ang umaaming ang Biblia ay isang "mabuting aklat" ngunit itinatanggi na ito ang Salita ng Diyos. May ilang nagsasabing ito ay "kinasihan" ngunit inaangkin ang parehong uri ng "inspirasyon" para sa mga akda nina Shakespeare, Milton, Plato at iba pa. Sa ikalawang Sulat ni Pedro, kabanata 1 at 20, ay mababasa natin na "walang hula ng kasulatan na baga ay sa sariling pagpapaliwanag." Ibig sabihin, ito ay "hindi nagmula o sumibol sa sariling pagpapakahulugan o imahinasyon ng sumulat." Ipinaliliwanag ng sumunod na talata ang dahilan: "Sapagka't kailan ma'y walang hula na dumating sa pamamagitan ng kalooban ng tao: kundi ang mga tao ay nagsipagsalita buhat sa Dios, na nangaudyukan ng Espiritu Santo." Ipinahayag ni Pablo kay Timoteo na "Ang bawa't kasulatan na kinasihan ng Dios ay mapapakinabangan din naman sa pagtuturo, sa pagsaway, sa pagtutuwid, sa pagsasanay na nasa katuwiran: Upang ang tao ng Dios ay maging sakdal, na lubos na pinagkalooban sa bawa't mabuting gawa" (2 Timoteo 3. 16). Hindi ginagamit ng mga kinasihang

manunulat ang salitang "Kasulatan" para sa anumang akda maliban sa Banal na Kasulatan. Ang inspirasyon ay sinasabi tungkol sa mga isinulat—"Ang bawa't kasulatan." "Ang isang Kasulatan o sulat ay binubuo ng mga titik at salita at hindi lamang ng di-nakikitang mga kaisipan; ngunit sinasabi sa atin na ang lahat ng Kasulatan ay kinasihan ng Diyos; ang nakasulat, kung gayon, ay kinasihan ng Diyos; at ang kinasihan ng Diyos ay ang lahat ng Kasulatan; ito ang lahat ng nakasulat" (Dr. Gaussen).

Noong unang panahon, ang mga sumasalakay sa berbal at ganap na inspirasyon ng Kasulatan ay mula sa labas ng nagpapakilalang iglesyang Cristiano; ngayon sila ay mula sa pulpito at sa upuan ng teolohiya. Ikinukuwento tungkol kay Thomas Carlyle, ang Pantas ng Chelsea, na minsan nang mapansin niya si Dr. Stanley, Dean ng Westminster, na naglalakad sa unahan niya, sinabi niya, "Ayan si Dean Stanley, nagbubutas sa Church of England." Ngayon, ang mga klerigo at mga propesor ng teolohiya ay gumagawa ng mismong bagay na iyon sa iba't ibang denominasyong kinaaaniban nila.

Si Dr. James Kerr ng Glasgow, sa kanyang napapanahong aklat na pinamagatang "The Higher Criticism: Disastrous Results," ay nagpapatunay nang tiyak, sa pamamagitan ng maraming sipi mula sa mga talumpati, pananalita at akda nina Propesor George Adam Smith, Dr. Denney at Dr. Marcus Dods ng Glasgow United Free Church College, na sila ay hindi matatag sa paksa ng inspirasyon. Ipinakita ni Dr. Kerr na "Pinaniniwalaan nila na ang Salita ng Diyos ay hindi kinasihan; na ito ay may mga kamalian, alamat at mito; na inihaharap nito ang mga kathang-isip bilang katotohanan; na may mga kamalian ito sa orihinal na

mga dokumento, na marami itong salungatan, may magkakasalungat na turo, may mga di-mapagkakasundong pagkakaiba, sinasang-ayunan ang mga kalupitan, may mga pekeng aklat. Itinuturo rin nila na ang unang labing-isang kabanata ng Genesis ay puno ng alamat, na ang salaysay ng Biblia tungkol sa paglalang ay isang mito, na ang kuwento nina Adan at Eva ay isang pabula, na ang kuwento ng Pagkahulog ng Tao ay kathang-isip, na ang kuwento ng Baha ay imbento, na ang mga kuwento ng mga Patriarka ay mga guni-guni, ang mga kuwento ni Moises ay isang pandaraya, ang mga kuwento nina Elias at Eliseo ay mga pamahiin, na ang kuwento ni Jonas ay isang tula pambata, ang mga aklat ng Cronica ay lubhang 'di-maaasahan,' ang mga aklat ng mga Propeta ay may mga pagbabago upang umangkop sa panahon, na ang Diyos ng Biblia ay orihinal na isang diyos ng isang lipi," at iba pa.

Kung totoo ang turo ng mga propesor na ito ng teolohiya, na ang Biblia ay hindi maaasahan at hindi kinasihan, bakit pa ito paniniwalaang Salita ng Diyos? Sinabi ng Panginoong Jesus sa mga Judio, "Sapagka't kung kayo'y nagsisisampalataya kay Moises, ay magsisisampalataya rin kayo sa akin; sapagka't siya'y sumulat tungkol sa akin. Datapuwa't kung hindi kayo nagsisisampalataya sa kaniyang mga sulat, paanong magsisisampalataya kayo sa aking mga salita?" (Juan 5. 46, 47). Nagkamali ba si Cristo? Paulit-ulit Siyang sumipi sa Lumang Tipan, na nagpapakitang naniniwala Siya sa inspirasyon at kawalang-mali nito.

1. Binanggit Niya ang paglalang sa ating mga unang magulang (Marcos 10. 6).

2. Nagsalita Siya tungkol sa baha (Lucas 17. 26, 27).

3. Ang pagpatay kay Abel (Lucas 11. 51).

4. Ang pagkawasak ng Sodoma (Lucas 17. 28).

5. Ang Ahas na Tanso (Juan 3. 14, 15).

6. Ang paglilinis kay Naaman sa ketong (Lucas 4. 27).

Hindi natin dapat pahintulutan ang tao na alisin sa atin kahit isang salita ng Banal na Kasulatan. "Magpakailan man, Oh Panginoon, ang iyong salita ay natatag sa langit" (Awit 119. 89). Ang inspirasyon ay inaangkin lamang para sa orihinal na mga manuskrito kung saan ibinigay ang Kasulatan. "Huwag ninyong isiping ako'y naparito upang sirain ang kautusan o ang mga propeta," sabi ni Cristo; "ako'y naparito hindi upang sirain, kundi upang ganapin. Sapagka't katotohanang sinasabi ko sa inyo, Hanggang sa mangawala ang langit at ang lupa, ang isang tuldok o ang isang kudlit, sa anomang paraan ay hindi mawawala sa kautusan, hanggang sa matupad ang lahat ng mga bagay" (Mateo 5. 17, 18).

Buong-puso naming sinasang-ayunan ang mga salita ni Dr. Bishop—"Ang berbal at tuwirang inspirasyon, kung gayon, ang Thermopylae ng katotohanan ng Biblia at ng Kasulatan. Walang hininga, walang pantig; walang pantig, walang salita; walang salita, walang aklat; walang aklat, walang relihiyon." "Walang kalahating-daan," sabi ni Sir Leslie Stephen, na dating klerigo ngunit kalaunan ay naging di-mananampalataya, "sa pagitan ng doktrina ng berbal na inspirasyon at ng lubos na pagtalikod sa Pananampalatayang Cristiano."

Paghiwalay sa Sanlibutan

Ang Cristiano, bagaman nasa sanlibutan, ay hindi taga-sanlibutan (Juan 17. 16). Siya ay kaisa ni Cristo sa Kanyang pagkatakwil (Mateo 10. 24), at maaaring umasa ng pakikitungong katulad ng tinanggap ng kanyang Panginoon. Maaasahan niya ang pag-uusig kung siya ay tapat sa Diyos at sa Salita ng Kanyang Biyaya. "Datapuwa't kung paanong noon ang ipinanganak ayon sa laman ay umuusig sa ipinanganak ayon sa Espiritu, ay gayon din naman ngayon" (Gal. 4. 29). Alam niya na "ang pakikipagkaibigan sa sanglibutan ay pakikipagaway sa Dios? Sinoman ngang magibig na maging kaibigan ng sanglibutan ay nagiging kaaway ng Dios" (Santiago 4. 4). Ipinangako sa kanya ang "kapighatian" habang narito siya (Juan 16. 33), at sinabihan siya na dahil siya ay pinili mula rito, kapopootan siya ng sanlibutan (Juan 15. 19). Pinapayuhan siya, alang-alang sa mga kahabagan ng Diyos, na huwag makiayon sa sanlibutang ito (Roma 12. 2), kundi humiwalay rito (1 Juan 2. 15). Inuutusan siya: "Huwag ninyong ibigin ang sanglibutan, ni ang mga bagay man na nasa sanglibutan. Kung ang sinoman ay umiibig sa sanglibutan, ang pagibig sa Ama ay wala sa kaniya" (1 Juan 2. 15).

Pinagkakaiba ng Kasulatan ang "Iglesya" at ang "sanlibutan," bagaman madalas nating marinig ang mga nagpapakilalang Cristiano na nagsasalita ng "Cristianong sanlibutan" at "Relihiyosong sanlibutan." Ang lahat ng hindi binago ng Banal na Espiritu ay bumubuo ng "sanlibutan," "relihiyoso" man o "di-relihiyoso," may moralidad man o wala. Ang ilan sa mga di-ligtas ay naglalakad sa malinis na panig ng "maluwang na daan," at ang iba naman sa maruming

panig; ngunit ang dalawang uri ay kapwa nagmamadali tungo sa walang hanggang kapahamakan. Bagaman napakarami ng mga nagpapakilalang relihiyoso sa "mga huling araw" na ito ng panahong ito, ang bayan ng Diyos ay "munting kawan" lamang (Lucas 12. 32).

Di-mabilang na talata ang maaaring sipiin na nagpapakitang ang Cristiano ay dapat humiwalay sa sanlibutan. Gayunman, nais naming tukuyin lalo ang isa. "Huwag kayong makipamatok ng kabilan sa mga di sumasampalataya: sapagka't anong pakikisama mayroon ang katuwiran at ang kalikuan? o anong pakikisama mayroon ang ilaw sa kadiliman? At anong pagkakasundo mayroon si Cristo kay Belial? o anong bahagi mayroon ang sumasampalataya sa di sumasampalataya? . . . Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at kayo'y magsihiwalay, sabi ng Panginoon" (2 Cor. 6. 14-18, R. V.).

Di-mabilang na pagtatangka ang ginawa upang basagin ang lakas at pumulin ang talim ng payak at matalas na utos na ito. May ilang nangahas na magsabi na ang utos ay hindi angkop sa mga Cristiano sa kasalukuyan; na ito ay natatanging utos na ibinigay sa mga mananampalataya sa Corinto, at hindi nagbubuklod sa atin. Malaya ba tayo, kung gayon, na tanggihan ang mga bahagi ng Kasulatan na hindi umaangkop sa atin? Hindi ba isinulat ang mga sulat sa mga taga-Corinto para sa ating pagtuturo at patnubay? Ang unang sulat (kab. 1. 2) ay hindi lamang para sa mga banal sa Corinto, kundi "kasama ng lahat na nagsisitawag sa bawa't dako sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo, na Panginoon nila at atin"; at dahil sa mga magbabawas sa Salita, idinagdag ni Pablo, na sumusulat sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, "Kung ang sinoman ay nagaakalang siya'y propeta, o ayon sa espiritu, ay kilalanin niya ang

mga bagay na sa inyo'y isinusulat ko, na pawang utos ng Panginoon" (1 Cor. 14. 37). Ang "utos" ay mula sa Panginoon, at para sa, kaya nagbubuklod sa, lahat ng Cristiano. Ang "mga mananampalataya" ay mga taong ipinanganak na muli ng Banal na Espiritu, at ang "mga di-mananampalataya" ay ang mga hindi pa nakaranas ng dakilang pagbabago.

May ilang nagsasabing ang utos ay dapat limitahan sa "pag-aasawa." Walang duda na ang pag-aasawa ng mananampalataya sa di-mananampalataya ay isang "di-pantay na pamatok." Ngunit maraming iba pang "pamatok" bukod sa pag-aasawa. Hindi tinukoy ng Panginoon ang uri o layunin ng "pamatok," ngunit ang utos ay tahasan at malawak, at angkop sa anumang bagay kung saan kusang-loob tayong nakikiisa sa iba upang makamit ang isang pinagsasaluhang layunin. Ang Cristiano ay hindi dapat mag-asawa ng di-mananampalataya, ni pumasok sa pakikipagsosyo sa negosyo sa di-mananampalataya, ni sumali sa mga "samahan" o "klub" kasama ng mga di-mananampalataya, ni pumasok o manatili sa pakikisama ng iglesya kung saan tinatanggap ang mga kilalang di-mananampalataya. Dapat patuloy na tumanggi ang anak ng Diyos na "makipamatok" sa mga di-nagbalik-loob, para man sa pag-aasawa, negosyo, relihiyon o kawanggawa.

"Anong pakikisama mayroon ang ilaw sa kadiliman?" (talata 14). "Sapagka't kayo'y dating kadiliman, datapuwa't ngayo'y kayo'y ilaw sa Panginoon" (Efe. 5. 8). Anong "pakikisama" ang maaaring magkaroon ng anak ng liwanag sa anak ng kadiliman? Sa paglalang ay hinihiwalay ng Diyos ang liwanag sa kadiliman (Gen. 1. 4). "O anong bahagi

mayroon ang sumasampalataya sa di sumasampalataya?" (2 Cor. 6. 15). Ang salitang isinaling "infidel" sa Ingles ay ang parehong salitang Griego na isinaling "di-mananampalataya" sa talata 14. Ang Revised Version ay may "di-mananampalataya" sa dalawang lugar. Anong pakikisama, kung gayon, ang maaaring magkaroon ng mananampalataya at di-mananampalataya? Ang isa ay anak ng kagalitan, at ang isa ay tagapagmana ng Langit; ang isa ay kaibigan, ang isa ay kaaway ng Diyos (Roma 5. 10). Tungkol sa Israel ay sinabi, "Narito, yao'y bayan na tatahang magisa, at hindi ibinibilang sa gitna ng mga bansa" (Bilang 23. 9). Ang mga anak ng Diyos ay isang bayang tinubos, at banal na layunin na sila ay italaga at ihiwalay para sa Kanya.

"Ngunit sa anong katusuhan at kapangahasan sumasalungat si Satanas," sabi ng isa, "o sinisikap pawalang-bisa ang bawat utos ng Panginoon. Kapag idinidiin ang utos na ito sa budhi ng mga anak ng Diyos, napakadalas itong isinasantabi sa pagsasabing, 'Imposibleng malaman kung sino ang mga mananampalataya at kung sino ang hindi,' 'ang mga pangsirang damo at ang trigo ay sama-samang lalaki,' 'iniutos sa iyo na huwag humatol,' at iba pa; na para bang papayuhan ng apostol ang mga banal sa isang paghihiwalay na imposible; na para bang ang pagpapahintulot na sama-samang lumaki ang mga pangsirang damo at ang trigo sa sanlibutan hanggang sa katapusan ng panahon (ang bukid ay ang sanlibutan, hindi ang 'Iglesya,' tingnan ang Mat. 13. 38) ay nangangahulugang sila ay dapat magkasamang nakapamatok sa Iglesya; na para bang ang utos na huwag humatol ay nangangahulugang dapat ipikit ng

mananampalataya ang kanyang mga matang naliwanagan ng Diyos sa pagkakaiba ng liwanag at kadiliman, ng buhay at kamatayan, ni Cristo at ni Belial."

Paulit-ulit kaming nalungkot at nagulat habang nakikinig sa mga taong nagkukuwento kung paano sila inimbita, hinimok at pinilit na "sumali sa Iglesya" habang hindi pa ligtas. Nang sabihin nilang hindi pa sila karapat-dapat at nagmungkahing ipagpaliban muna, tiniyak sa kanila na "tungkulin" nilang "sundin ang mga ordinansa," na "panahon na" upang "magpahayag ng relihiyon," na sila ay "nasa hustong gulang na," at si Ganito-at-ganoon ay "sumasali" na rin. May ilang nagsabing dumalo sila sa "klase ng ministro," at nang masagot nila nang kasiya-siya ang ilang tanong tungkol sa mga katotohanan at doktrina ng Kasulatan, tinanggap na sila sa komunyon. Ang iba naman ay nagsalita tungkol sa pagkukumpil sa kanila ng Obispo, at naakay sila na isiping, kahit hindi pa nagbabalik-loob, sila ay nasa angkop na kalagayan upang makibahagi sa Hapunan ng Panginoon. Walang itinanong kung kailan, saan o paano naganap ang dakilang pagbabago, o kung naganap man ito. Tinanggap sila, gamit ang karaniwang pananalita, "sa sarili nilang pananagutan." Napakaraming "kaanib" ng iba't ibang denominasyon ang walang ipinahahayag na pagbabagong-buhay. Kung pinagdududahan ito, tanungin ang karaniwang nagpapakilalang relihiyoso kung gaano na katagal mula nang siya ay "ipanganak na muli" o "maligtas," at matutuklasan mo ang katotohanan ng pahayag. Sa aming karanasan, natagpuan namin na ang pinakamapait at pinakamatigas na pagsalungat sa payak, nagsisiyasat at nagpapagising na pangangaral ay nagmumula sa mga di-nagbalik-loob na nagpapakilalang

relihiyoso, na bagaman "may pangalang buháy," ay patay sa espirituwal.

Patotoo ng Isang Klerigo

Si Dr. Robert Knox, isang tapat at may-kaloob na ministrong Presbyterian, sa isang Cristianong Kumbensyon (na dinaluhan ng mga mananampalataya mula sa iba't ibang denominasyon) sa Belfast noong Mayo 1881, sa gitna ng isang nakaaantig na talumpati, ay nagtanong: "Bakit ang dami sa ating mga kaanib ng Iglesya ay mabagal magsalita? Sa siyam sa bawat sampung kaso, alam nilang wala silang karapatang gawin ito. Hindi pa nila naaayos ang tanong ng kaligtasan ng kanilang kaluluwa, kaya walang kalayaan" (tingnan ang "Christian" ng London, Inglatera, Hunyo 16, 1881). Siyam sa bawat sampung kaanib ng Iglesya ay hindi nagbalik-loob! Napakasindak na pag-amin! Napakalungkot na pagtatapat! Isipin, kung gayon, ang mga Cristianong nakaupong katabi sa mesa ng komunyon ang mga walang ipinahahayag na bagong kapanganakan, iniaabot sa kanila ang tinapay at alak at tinutulungan silang mapahamak. At ginagawa ito sa katwirang "wala tayong karapatang humatol"! Hindi ba tayo malayang "humatol" na di-ligtas ang mga mismong umaamin na hindi pa sila nababago? "Hindi namin maiiwasang makaupo sa hapag kasama ng mga di-nagbalik-loob," maaaring sagot ng isa. Ngunit maaari kang lumayo, at iniuutos ng Kasulatan na huwag kang "makipamatok nang di-pantay" sa mga di-mananampalataya. "May mga di-ligtas sa lahat ng samahan," ang sabi pa. Ipagpalagay nating totoo ito; hindi ba't may malaking pagkakaiba ang mga taong "nangakapasok nang lihim" (Judas 4), na nagpapanggap

na nagbalik-loob, at ang mga taong tinanggap nang hindi man lamang tinanong kung naranasan nila ang dakilang pagbabago? Sinasabi sa atin na "hindi tayo dapat humatol." Ngunit ang utos (Mat. 7. 1) ay tiyak na hindi nangangahulugang hindi tayo dapat "kumilala" at "magtangi" sa pagitan ng "liwanag" at "kadiliman," sa pagitan ng ligtas at di-ligtas; sapagkat malinaw na ipinahahayag ng Kasulatan, "Kaya't sa kanilang mga bunga ay inyong mangakikilala sila" (Mat. 7. 20), at "Hindi baga kayo ang nagsisihatol sa nangasa loob?" (1 Cor. 5. 12). Tahasang iniuutos ng Salita ng Diyos sa "mga mananampalataya" na huwag makipamatok sa "mga di-mananampalataya," kaya tungkulin nilang kumilala o humatol sa bagay na ito. Ang mga Cristiano ay pinahihintulutang mag-asawa "sa Panginoon lamang" (1 Cor. 7. 39). Kung ang isa ay pumasok sa pamatok ng pag-aasawa sa isang di-mananampalataya, tatanggapin ba ng Diyos ang popular na katwirang "wala siyang karapatang humatol"? Tiyak na hindi. Ang dahilang ito ay may tatak ni Satanas, at ipinakikita kung gaano katagumpay na giniba ng punong kaaway ng mga kaluluwa ang pader ng paghihiwalay sa pagitan ng Iglesya at ng sanlibutan.

Ang palagay na pinahintulutan ng Panginoong Jesus si Judas na makibahagi sa Hapunan ang dahilang ibinibigay ng marami sa pananatili sa pakikisama sa mga kilalang di-mananampalataya. Ngunit ang maingat na pag-aaral ng mga Ebanghelyo ay hahantong sa konklusyon na wala si Judas sa Hapunan, bagaman naroon siya sa Paskua. Nauna ang pista ng Paskua sa Hapunan. Kumain si Judas ng tinapay kasama ni Cristo, at isinawsaw ang kanyang kamay kasama Niya sa pinggan (tingnan ang Juan 13. 18; Mat. 26. 23). Ito ay sa

Paskua, kung saan si Judas, bilang inapo ni Abraham, ay may karapatang dumalo. Ang mga salitang, "Pagkatanggap nga niya ng subo ay lumabas siyang daglian" (Juan 13. 30; Mat. 26. 21; Marcos 14. 21), ay nagpapakitang ito ay naganap bago kinain ang Hapunan. Pagkatapos nito ay itinatag at ipinagdiwang ang Hapunan. Kaya hindi maaaring naroon si Judas. Ang salaysay ni Lucas (na nagpalito sa ilan) ay nagsasalita tungkol sa kamay ni Judas na nasa hapag pagkatapos ng Hapunan. Ngunit malinaw na hindi ito ang pagkakasunud-sunod ng mga pangyayari. Alam ito ng mga mag-aaral ng Biblia, at paulit-ulit nang napansin ng mga tagapagpaliwanag na ang pagkakasunud-sunod sa Ebanghelyo ni Lucas ay ayon sa aral sa halip na ayon sa panahon.

"Saang Iglesya Ako Dapat Sumali?"

Ito ay tanong na madalas itanong ng mga batang Cristiano. Ang ilan ay pinapayuhang "manatili kung nasaan sila"; ang iba ay hinihikayat na pumunta kung saan sila "pinakamahusay na mapakakain" o kung saan sila "makagagawa ng pinakamaraming kabutihan." Ang ganitong mga payo ay di-maka-Kasulatan at nakalilinlang, at nakabatay sa palagay na hindi nagbigay ang Diyos ng tagubilin sa Kanyang Salita tungkol sa paksang ito.

Saang sekta ipinapayo ng Kasulatan na "sumali" ang mga mananampalataya? Tiyak na hindi maaaring tama silang lahat. "Dapat silang sumali sa mabuting lumang Church of England," sabi ng marami. Anong bahagi ng Salita ng Diyos ang nagsasalita tungkol sa Church of England o sa alinmang pambansang "Iglesya"? Hindi ba't lahat ng uri ng maling aral ay itinataguyod sa loob

nito? Hindi ba't ang kakila-kilabot at pumapatay-ng-kaluluwang doktrina ng Pagbabagong-buhay sa Bautismo ay itinuturo sa mga pamantayan nito? Sa serbisyo ng "Bautismo ng Sanggol" ay mababasa natin, "Yamang ngayon, minamahal na mga kapatid, ang batang ito ay binago na sa pamamagitan ng bautismo at isinanib sa katawan ni Cristo." Tahasang iginigiit sa Katekismo na sa bautismo ang isang sanggol ay "ginagawang sangkap ni Cristo, anak ng Diyos, at tagapagmana ng kaharian ng Langit." Napakarami ang nalinlang ng makasatanang kasinungalingang ito, at naniniwalang sila ay binago noong sila ay mga sanggol pa sa kanilang bautismo, at hindi na kailangang "ipanganak na muli." Dapat bang suportahan ng mga Cristianong naghahangad bigyang-lugod ang Panginoon ang isang sistemang nagtataguyod ng pangunahing kamalian?

Kung ang isang klerigo ng "Church of England" ay paratangan ng maling aral, hindi ang Biblia ang dinadala sa hukuman. Ang "Prayer-Book" ang magpapasya; at gaano man kabigat ang kamalian, kung hindi ito kinokondena ng Prayer-Book, malaya siyang panghawakan ito! Ang budhi ng napakaraming Cristiano ay tila hindi gaanong nababagabag tungkol sa kanilang pakikiugnay sa kasamaan. Sa paraan ng kanilang pananalita at pagkilos, maaaring isiping hindi nila itinuturing na nagbubuklod ang mga talatang gaya ng mga sumusunod: "At huwag kayong makisama sa mga gawang walang bunga ng kadiliman" (Efe. 5. 11); "Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at kayo'y magsihiwalay" (2 Cor. 6. 17). Marami ang nagbubulag-bulagan sa kasamaan at nagdadahilan para sa pagiging kaanib sa mga di-maka-Kasulatang samahan sa

pamamagitan ng mga katwirang gaya ng, "Usapin lamang ito ng opinyon"; "Hindi ako mangangahas na sumalungat sa mga mahuhusay na taong gaya ni Ganito-at-ganoon"; "Hindi gaanong mahalaga kung saan tayo pumunta," at iba pa.

Anong Kasulatan ang mayroon para sa "pagsali" sa "Methodist Society"? Hindi hinihingi sa mga nag-aaplay para sa pakikisama sa denominasyong iyon na magpahayag na sila ay nagbalik-loob sa Diyos. Isa sa mga "Tuntunin" nito ang nagsasabing "Iisa lamang ang kondisyong hinihingi bago tanggapin ang mga nagnanais pumasok sa mga samahang ito: ang hangaring tumakas mula sa darating na poot at maligtas mula sa kanilang mga kasalanan." Dapat bang hikayatin na makibahagi sa Hapunan ng Panginoon ang sinuman maliban sa mga nakatakas na mula sa darating na poot? Napakarami sa mga minsang nagkaroon ng "hangaring tumakas mula sa darating na poot at maligtas mula sa kanilang mga kasalanan" ang wala na ngayong pag-asa. Anong talata ng Kasulatan ang humihikayat sa mga mananampalataya na "sumali" sa mga samahang "Presbyterian," "Baptist" o "Congregational"? Wala! Kung gayon, kung ang Salita ng Diyos (ang "Itanong-sa-loob-ang-lahat" ng mananampalataya) ay hindi man lamang binabanggit ang ganitong mga "iglesya"; kung sa kanilang saligan ay salungat sila sa Salitang iyon; at kung ang Iglesya ng Diyos ay "iisang katawan" (Efe. 4. 4; 1 Cor. 12. 13), bakit pa sasali ang mga Cristiano sa ibang "katawan"?

Dalawang Cristiano ang nagkita sa isang tren, at sa gitna ng usapan ay itinanong ng isa sa isa pa kung saang denominasyon siya kabilang. "Karaniwang tanong iyan," ang sagot, "ngunit maaari mo bang sabihin muna kung

ano ang dapat gumabay sa akin sa aking landas bilang Cristiano?" "Ang salita ng Diyos." "Kung papayag ka, sasagutin ko ang iyong tanong sa pamamagitan ng isa pang tanong—'Saang denominasyon ako inilalagay ng Salita ng Diyos?'" Matapos mag-isip sandali, sumagot siya, "Wala." "Kung gayon, hindi ako maaaring mapabilang sa alinman, sapagkat ayon na rin sa sarili mong pahayag, ako ay nasa kalagayang hindi pinaglagyan sa akin ng Salita ng Diyos." "Hindi ba tayo pinapayuhan sa Kasulatan na huwag pabayaan ang ating pagkakatipon?" (Heb. 10. 25). "Oo, pinapayuhan nga; ngunit hindi kailangang mapabilang ang isang Cristiano sa isang denominasyon upang sundin ang salitang iyon, sapagkat sinasabi ng Panginoong Jesus, 'Sapagka't kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa aking pangalan, ay naroroon ako sa gitna nila'" (Mat. 18. 20).

Maka-Kasulatan ba ang Denominasyonalismo?

Kapag sinabihan kaming dapat kaming makiugnay sa isang sekta, itinatanong namin, "Sa alin?" Hindi maaaring tama silang lahat. Alin ang maka-Kasulatan? Saang sekta kabilang sina Pablo, Pedro o Juan? Sila ba ay mga "Methodist," "Presbyterian" o "Baptist"? "Walang mga sekta noong mga araw na iyon: ang mga mananampalataya ay sama-sama." Ngunit hindi ba dapat sama-sama pa rin sila? Bakit dapat magkaroon ng mga "sekta" ngayon?

Kung sa iisang Espiritu ang lahat ng mananampalataya ay "binautismuhan sa isang katawan" (1 Cor. 12. 13); "kung ang Kasulatan ay isang pahayag mula sa Diyos, kung gayon ay kailangan (gaya ng mahusay na sinabi ng isa), na ang pagbuo ng iba't ibang katawan, ang pagsasama-sama ng mga Cristiano batay sa mga bagay

na nagpapaiba sa kanila sa isa't isa, at ang paggamit ng mga kredong gawa ng tao (na para bang ang Salita ng Diyos ay hindi sapat ang laman o linaw para sa patnubay ng Kanyang bayan) ay kasalanan." Nakikiusap si Pablo sa kanyang minamahal na mga taga-Corinto na "mangagsalita silang lahat ng isa lamang bagay," at na "huwag magkaroon ng mga pagkakabahabahagi" sa kanila (1 Cor. 1. 10). "Sapagka't kayo'y mga makalaman pa: sapagka't samantalang sa inyo'y may mga paninibugho at mga pagtatalo, hindi baga kayo'y mga makalaman?" (1 Cor. 3. 3). Bagaman iisa sa panlabas, sila ay nahahati sa puso, at pumipila sa ilalim ng iba't ibang pinuno. Ito ang sektaryanismo sa kanyang pag-usbong. Ang denominasyonalismo ay nagkakalat sa mga anak ng Diyos sa halip na pagsamahin sila. Inaanyayahan nito ang lahat ng magkakapareho ang isip sa ilang katotohanan na bumuo ng isang hiwalay na "katawan," "sekta" o "samahan," sa halip na "magtipon nang payak sa Pangalan ng Panginoon." Maaaring sabihin na "Hindi tayo kailanman magkakapareho ng pananaw dito sa lupa." Iyan ba ay dahilan upang hindi natin sikaping bigyang-lugod ang Panginoon at magsikap na magkaroon ng iisang isip at paghatol? Hindi tayo dapat "magkasundong hindi magkasundo," kundi dapat nating hilingin sa ating Diyos at Ama na gawin tayong may "iisang isip." Nanalangin ang Panginoon na ang Kanyang mga alagad ay "maging isa; upang ang sanglibutan ay sumampalataya na ako'y sinugo mo" (Juan 17. 21). Ang tanawin ng ilang dosenang pangkat na hiwa-hiwalay dahil hindi sila magkasundo ay hindi makatutupad sa layuning ito!

Kamangha-mangha kung anong mga dahilan ang ibinibigay upang ipagpatuloy ang sektaryanismo.

Itinuturo sa atin ang karunungan at kakayahan ng ilan sa mga sekta; ang sigasig at pagtatalaga ng iba. Ang mga iginagalang na pangalan ng mga dakila at mabubuting taong malaki ang nagawa para sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo at pagtatanggol sa katotohanan ay inihaharap upang bigyang-katwiran ang pananatili sa mga di-maka-Kasulatang katayuan. Kung nanatili si Martin Luther sa samahang Romano Katoliko, bibigyang-katwiran ba nito ang mga "Protestante" na maging "Romanista"? Ang iba't ibang sekta ay inihahambing sa mga rehimyento ng isang hukbong nasa ilalim ng iisang komandante at ginagabayan ng kanyang mga tagubilin. Lubhang nakalilinlang ang paghahambing. Ipagpalagay nating ang Emperador ng Alemanya ay naghirang ng isang heneral bilang kanyang punong-komandante. Sa loob ng mahabang panahon, ang kanyang mga utos ay mahigpit at tapat na sinusunod. Ngunit kalaunan, ang mga sundalo ay bumuo ng kani-kanilang mga kumpanya, bawat kumpanya ay naghirang ng sarili nitong mga opisyal. Habang nagsasabi pa ring tapat sila sa Korona ng Imperyo, wasto pa ba silang matatawag na Hukbo ng Emperador ng Alemanya? Nang isantabi nila ang awtoridad ng kanilang komandante, hindi ba't bawat rehimyento ay nasa kalagayan ng pag-aalsa? At tama ba para sa mga tapat na sundalong Aleman na itaguyod ang ganitong mga pagkakahati? Mahusay nitong inilalarawan ang kalagayan ng Sangkakristiyanuhan. Sa halip na isang nagkakaisang hukbo ng mga sundalong Cristiano, nasasakop sa lahat ng bagay sa kalooban ng kanilang Punong-Komandante, ang Panginoong Jesus, mayroon tayong di-mabilang na "pangkat," na may mga opisyal na hinirang ng sarili o ng pangkat, na bumuo ng sarili

nilang "tuntunin" at "regulasyon," bawat isa ay iba sa iba.

Nagpapasalamat kami na makita nitong mga nakaraang taon ang lalong pagnanais ng mga Cristiano sa mga denominasyon para sa pakikisama. Dumarami ang mga kumbensyon at sama-samang pulong-panalangin, at ang mga mananampalataya, sa sandaling iyon, ay "nakakalimot" na sila ay mga sektaryan, at, gaya ng tawag dito, "nakikipagkamay sa ibabaw ng pader." Napakasayang na may mga sektaryang "pader" pa! Sino ang nagtayo ng mga ito? Sino ang tumutukod sa mga ito? Ang Diyos ba o si Satanas? Maging matatag nawa ang ating pasya na huwag magpakulong sa alinmang ganoong "pader." "Ang mga pagtatangka sa pagkakaisa na paminsan-minsang ginagawa ng mga denominasyon (sabi ng isa) ay nagpapakita lamang ng lubos na kahungkagan ng batayan, hangga't hindi ginagalaw ang sanhi ng pagkakaiba. Ang ganitong mga pagsasanib ay laging nakabatay sa pag-unawa, ipinahayag man o hindi, na ang tinatawag na 'pinagtatalunang doktrina'—ibig sabihin, ang mga pinanghahawakan ng ilan ngunit hindi ng iba—ay isasantabi muna. Ngayon, kung itinuturing ang mga ito na sapat na mahalaga upang karaniwang magdulot ng paghihiwalay sa ninais ng Diyos na maging iisa, sa anong awtoridad sila ibinabaon, anuman ang motibo? Muli, kung napakaliit ng mga ito na maaari silang itabi kung kailan gusto, paano malilinis ng mga gumagawa nito ang kanilang sarili sa paratang ng pagkakahati?" "Ngayo'y ipinamamanhik ko sa inyo, mga kapatid, alangalang sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo, na kayong lahat ay mangagsalita ng isa lamang bagay, at huwag magkaroon sa inyo ng mga pagkakabahabahagi (Griego: schism)" (1 Cor. 1. 10).

Nang humiwalay si George Whitfield kina Charles at John Wesley, pinayuhan siya ng ilan sa kanyang mga kaibigan na magsimula ng bagong sekta. Sa mungkahing ito, sumagot ang dakilang mangangaral-sa-bukid—

"*Bumagsak nawa ang mga pangalan, sekta at pangkat,*
At si Jesucristo ang maging lahat sa lahat."

Ang Batayan ng Pagtitipon

"Sapagka't kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa aking pangalan, ay naroroon ako sa gitna nila" (Mat. 18. 19, 20). Hindi lamang nagtipon "sa" ("en") Kanyang pangalan, sapagkat iyon ay maaaring mangahulugan lamang ng pagtitipon sa Kanyang awtoridad, kundi nagtipon tungo sa ("eis") Kanyang pangalan, na nagpapahiwatig na ang Pangalan ni Cristo ang sentro ng pagtitipon. Ang Pangalan ni Cristo ay ang pagpapahayag kung sino Siya. Madalas sabihin na ang pangako ay tumutukoy sa iilang nagtitipon para manalangin. Ang Kanyang ipinangakong natatanging presensya sa mga "dalawa" at "tatlo" na nagtitipon sa Kanyang Pangalan ay may kaugnayan hindi lamang sa mga pulong-panalangin kundi pati sa pagtitipon ng Iglesya, pagsamba at disiplina (tingnan ang Mat. 18. 15-18; 1 Cor. 5. 4). Ang pagtipunin ang mga Cristiano sa paligid ng ibang sentro maliban kay Cristo ay paghahati sa kanila. Ang mga sekta ay nagtitipon sa batayan ng pagtanggap sa ilang doktrina na pinagkakasunduan nila, at inaasahan ang pagtanggap sa mga doktrinang ito mula sa mga sumasali sa pangkat. Maaaring hindi pa natututunan ng mga Cristiano ang mga ito kung nasa Salita man; o maaaring tanggihan nila ang mga ito dahil

wala sa Salita; ngunit sa alinmang kaso, malibang labagin nila ang kanilang budhi, hindi sila maaaring maging kaanib ng partikular na sekta, sapagkat walang Kasulatan para sa pagtitipon sa batayan ng anumang doktrina o katotohanan, gaano man kahalaga. Ang mga Cristiano ay hindi inuutusang magtipon sa batayan ng "iisang bautismo" o ng "iisang katawan." Kapag ginawa ito, isang katotohanan o doktrina ang itinataas bilang "batayan ng pagtitipon" sa halip na si Cristo Mismo. Nitong mga nakaraang taon, ang karamihan sa mga sekta ay naging lubhang "maluwag" at mapagbigay. Kung ang isang Cristiano ay nag-iisip na maging kaanib ng isang partikular na denominasyon ngunit hindi niya matanggap nang may malinis na budhi ang pahayag ng doktrina nito, tinitiyak sa kanya na hindi na niya kailangang paniwalaan ito!

Isang Pangalang Nagtatangi

May mga nagsasabi, "Kailangan ninyong magkaroon ng ilang pangalan upang maiba kayo sa ibang mga Cristiano." Dito ay sasagot kami, "Anong pangalang nagtatangi" ang taglay nina Juan, Pedro o Pablo? Ang mga pangalang ibinibigay ng Diyos sa Kanyang bayan ay sumasaklaw sa buong katawan ni Cristo: "Mga mananampalataya" (Gawa 5. 14), "Mga banal"* (Fil. 1. 1), "Mga kapatid" (2 Tes. 1. 3), "Mga alagad" (Gawa 20. 7), "Mga anak ng Dios" (Juan 11. 52), "Mga Cristiano" (Gawa 11. 26). Sinaway ng Espiritu Santo, sa pamamagitan ni Apostol Pablo, ang mga taga-Corinto sa pagpila sa ilalim ng mga pangalan ng iba't ibang pinuno, at sa pagsasabing, "Ako'y kay Pablo," "Ako'y kay Apolos," habang ang ilan ay umabot pa sa pagsasabing "Ako'y kay Cristo," na ibinubukod ang ibang

mananampalataya. Kung sila ay "makalaman" dahil sa ganitong pagkilos, ang mga Cristiano ba ngayon ay "espirituwal" kapag ginagawa ang parehong kasalanan? Ang mga pagkakahati ngayon ay, "Ako'y sa Methodist," "Ako'y sa Baptist," "Ako'y sa Presbyterian," "Ako'y sa Church of England," "Ako'y sa Salvation Army," at iba pa. "Ngunit kayo ay tinatawag na 'Plymouth Brethren,'" maaaring sabihin ng ilan. Sumasagot kami na tinawag kami ng sanlibutan sa iba't ibang palayaw. Gayunman, kami ay hindi "The Brethren," ni "Brethren" (malaking B), ni "Open Brethren," ni "Close Brethren," ni "Plymouth Brethren." Kami ay "mga kapatid" ng lahat ng mananampalataya, ngunit tahasang tumatanggi kaming gumamit ng anumang sektaryang pangalan. Kung tinatawag ng kapwa Cristiano ang kanilang sarili sa mga pangalang hindi sumasaklaw sa buong sambahayan ng pananampalataya, gaya ng "Baptist," "Methodist," at iba pa, at napapasailalim sa parehong pagkondena gaya ng mga taga-Corinto, hindi kami maaaring makisama sa kanila sa ganitong di-pagpapasakop, kahit ituring kaming "makitid" at "panatiko."

* Hindi kailanman tinawag ni Pablo si Pedro na "San Pedro"; hindi kailanman tinawag ni Pedro si Pablo na "San Pablo." Sa kamangmangan ay tinatawag ng mga Cristiano na "mga banal" ang iilang pili sa bayan ng Diyos, samantalang ang bawat anak ng Diyos ay banal. (Tingnan ang Roma 1. 7; Efe. 1. 1.) Si Pedro, ang nagbalik-loob na tagapakinis ng sapatos, ay kasimbanal ni "San Tomas" o ni "San Juan."

May ilang denominasyonalista na, sa pagtatanggol sa mga sektaryang pangalan, ay nagsasabing hindi gaanong mahalaga kung anong pangalan ang itawag sa mga Cristiano. Maaaring hindi natin mapigilan ang mga

tao na tawagin tayo sa mga sektaryang pangalan, ngunit malaking pagkakaiba iyon sa pagkilala at pagtawag sa ating sarili sa ganoong mga pangalan. Inaamin na walang sektaryang pangalan sa Langit. Kung gayon, bakit dapat magkaroon nito sa lupa? "Huwag ninyong tawagin ang inyong sarili na mga Lutheran," sabi ng dakilang Repormador na Aleman; "Sino si Luther kundi isang kaawa-awang supot ng alabok at abo? Tawagin ninyo ang inyong sarili na mga Cristiano, ayon sa Kanya na namatay para sa inyo!" Ngunit naku! Hindi pinakinggan ang payong ito.

Ang Bautismong Cristiano

Ang Panginoong Jesus ay nagtatag ng dalawang ordinansa na dapat isagawa ng Kanyang bayan: ang Bautismo at ang Hapunan. Ipinakikita ng Hapunan ng Panginoon ang kamatayan ni Cristo para sa atin, at ang Bautismo naman ang ating kamatayan kasama Niya. Ang bautismo ay larawan ng kamatayan at pagkabuhay na muli. Ito rin ay isang gawa ng Cristiano kung saan, dahil siya ay namatay at nabuhay na muli kasama ni Cristo, kinikilala niya ang mga karapatan ni Jesus bilang Panginoon. "Tayo nga'y nangalibing na kalakip niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan: na gaya ni Cristo na muling binuhay sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman tayo'y makapamuhay sa panibagong buhay" (Roma 6. 3, 4, R. V.; Col. 2. 12). Habang lumulubog ang mananampalataya sa tubig ng bautismo, ipinahahayag niya, "Ako ay nalibing kasama Niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan"; at habang umaahon siya mula sa larawang libingan, maidaragdag niya, "Kung paanong si Cristo ay muling binuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ng

kaluwalhatian ng Ama, gayon din dapat akong lumakad sa panibagong buhay." Sa bautismo ay ipinahahayag ng Cristiano ang kanyang pakikiisa sa Panginoong Jesus sa Kanyang kamatayan, paglilibing at pagkabuhay na muli. Ang bautismo ay hindi paraan ng kaligtasan ni pintuan ng pagpasok sa Iglesya. Ito ay pagpapahayag ng pananampalataya ng mananampalataya; at sa pagpapasakop sa ordinansa ay para bang sinasabi niya, "Ako ay namatay kasama ni Cristo, ako ay nalibing kasama ni Cristo, at ako ay nabuhay na muli kasama ni Cristo."

Ang bautismong Cristiano ay itinatag para sa mga mananampalataya lamang (tingnan ang Mat. 28. 19, 20 at Marcos 16. 16). Noong panahon ng mga apostol, tuwing ang isang tao ay sumampalataya, siya ay binabautismuhan (tingnan ang Gawa 2. 41; Gawa 8. 12; Gawa 10. 48; Gawa 16. 15, 33; Gawa 18. 8; Gawa 19. 5). Walang kahit isang halimbawa sa Kasulatan ng bautismo ng sanggol, ni kahit anino ng utos na bautismuhan ang mga sanggol. Sa isang katekismo tungkol sa Protestantismo na binigyang-inspirasyon ng Roma, ibinibigay ang sumusunod na tagubilin: "Kapag inalok ka ng isang Protestante ng isang banal na aklat na pumupuri sa Biblia hanggang langit at kasabay nito ay sumasalakay sa mga katotohanan ng ating pananampalataya at gawaing Cristiano sa katwirang hindi nila ito matagpuan sa Biblia, tanungin mo siya kung saan niya natagpuan sa Biblia na tama ang bautismuhan ang maliliit na sanggol, na ginagawa rin naman nila gaya natin."

Ang maka-Kasulatang paraan ng bautismo ay sa paglulubog. Ang "Baptism" ("baptismos") ay isang salitang Griego na may dalawang titik na inalis. Bakit

hindi isinalin ang salita? Sapagkat noong panahong isinagawa ang salin, ang pagwiwisik ay ginagamit na. Ang pandiwang Griego na "Baptizo" ay nangangahulugang "ilubog," "ilublob," "palubugin," "isawsaw." (Tingnan ang alinmang pamantayang Leksikon ng Griego.) Sa Iglesyang Griego, ang bautismo ay isinasagawa sa paglulubog. Likas na ipagpapalagay na ang mga Griego ay lubos na nakaaalam ng sarili nilang wika.

Ibinibigay namin ang patotoo ng ilang kinatawan mula sa iba't ibang denominasyong nagsasagawa ng pagwiwisik sa sanggol, at iba pa. Si Calvin, ang Repormador, ay nagsabi: "Ang salitang 'bautismuhan' ay nangangahulugang ilubog, at ang seremonya ng paglulubog ay isinagawa ng sinaunang Iglesya." Si JOHN WESLEY, sa pagpapaliwanag sa Roma 6. 4 ("Nangalibing na kalakip niya sa pamamagitan ng bautismo"), ay nagsabi: "Ang tinutukoy ay ang sinaunang paraan ng bautismo sa paglulubog." Si Dr. Stanley, Dean ng Westminster, sa kanyang artikulo tungkol sa Bautismo sa Nineteenth Century (Oktubre 1879), ay nagpahayag na "sa unang labintatlong siglo, ang halos pangkalahatang gawi ng bautismo ay ang mababasa natin sa Bagong Tipan, at siyang mismong kahulugan ng salitang 'bautismuhan'—na ang mga binabautismuhan ay inilulubog, pinalulubog, isinasawsaw sa tubig. Ang bautismo sa pagwiwisik ay tinanggihan ng buong sinaunang Iglesya (maliban sa bihirang kaso ng mga naghihingalo o ng matinding pangangailangan) bilang hindi bautismo." Si DR. TULLOCH, Punong-guro ng St. Andrews University, sa Good Words noong Pebrero 1871, ay nagsabi: "Ang bautismo ng mga may-gulang at ang bautismo sa

paglulubog ang tuntunin sa unang Iglesya: alam ito ng bawat iskolar." Si DR. WHITBY (Church of England): "Ang paglulubog ay buong-relihiyosong isinagawa ng lahat ng Cristiano sa loob ng 13 siglo at sinang-ayunan ng Church of England." Si DR. WALL: "Napakalinaw at napakaliwanag ng paglulubog sa napakaraming talata kaya hindi maiiwasang kaawaan ang mahinang pagsisikap ng mga nagtatanggol sa kabaligtaran nito." Si MARTIN LUTHER: "Nais ko sanang ang mga babautismuhan ay lubos na ilubog sa tubig ayon sa kahulugan ng Salita at sa kahulugan ng ordinansa." Si OBISPO HANDLEY MOULE: "Totoo, napakalinaw na ipinahihiwatig ng Kasulatan ang paggamit ng paglulubog sa mga misyon ng mga apostol."

Ang mga Dapat Bautismuhan

"Mga sambahayan ang binautismuhan, at tiyak na may mga sanggol sa mga iyon." Iyan ang isa sa mga tukod na kinasasandalan ng pagwiwisik sa sanggol! Tatlong sambahayan ang binanggit na binautismuhan, ito ay ang sambahayan ni Lydia (Gawa 16), ng tagapagbantay ng bilangguan sa Filipos (Gawa 16), at ni Estefanas (1 Cor. 1. 16). Upang patunayan ang bautismo ng sanggol, kailangang patunayan na may mga sanggol sa mga sambahayan, at na sila ay binautismuhan. Tungkol sa sambahayan ni Estefanas ay sinasabing sila ang "mga pangunahing bunga" ng pangangaral sa Acaya, at na "itinalaga nila ang kanilang sarili sa paglilingkod sa mga banal" (1 Cor. 16. 15). Maaari bang "italaga ng mga sanggol ang kanilang sarili sa paglilingkod sa mga banal"? Hindi ba sinasabi sa atin ng Salita na ang tagapagbantay ng bilangguan ay "nagalak na lubha, pati ng buong sangbahayan niya"? (Gawa 16. 34, R. V.). Ang

sambahayan ni Lydia ay madalas iharap upang suportahan ang bautismo ng sanggol. Ngunit bago ito mapatunayan, kailangang ipakita (1) na si Lydia ay may asawa, o nagkaasawa; (2) na mayroon siyang mga anak, at ang ilan sa kanila ay mga sanggol; (3) na dinala niya sila sa Filipos; (4) na ang mga sanggol na iyon ay talagang binautismuhan. "Maaaring may mga sanggol sa sambahayan," sabi nila. Upang mapatunayang maka-Kasulatang doktrina ang bautismo ng sanggol, kailangan ng mas matibay na ebidensya kaysa sa hinuha lamang. "Hindi maaaring may mga sanggol sa sambahayan ng tagapagbantay ng bilangguan," sabi ng isa, "sapagkat hindi ba't labingwalong taong gulang ang pinakabata?" "Saan mo natagpuan iyan?" matalas na tanong ng isa pa. "Kung saan mo natagpuang may mga sanggol: hinulaan ko lang." Walang puwang ang Salita ng Diyos para sa ganitong "panghuhula." "At marami sa mga taga-Corinto na nangakarinig ay nagsisampalataya, at nangabautismuhan" (Gawa 18. 8). Ito pa rin ang kaayusan ng Diyos—pakikinig, pagsampalataya, at saka bautismo.

"Pinalitan ng bautismo ang pagtutuli," ang sabi nila. Walang talata ng Kasulatan ang nagsasabi nito. Sa kabaligtaran, natatagpuan natin na marami ang binautismuhan bukod pa sa pagiging tuli (Gawa 15. 1, 2). Kung pinalitan ng bautismo ang pagtutuli, ang mga sanggol na lalaki lamang ang dapat bautismuhan (Gen. 17. 12). Kung ang bautismo ay ipinalit sa pagtutuli, ang mga katulong sa bahay ng mga Cristiano ay dapat bautismuhan, mananampalataya man o hindi (Exo. 12. 44). Ngunit kung talagang pinalitan ng bautismo ang pagtutuli, ang paghahambing ay pabor sa bautismo ng mananampalataya. Kung ang literal na sanggol sa ilalim

ng kautusan ay katumbas ng literal na sanggol sa ilalim ng biyaya, kung gayon ang mga sanggol kay Cristo lamang ang dapat bautismuhan. Kung paanong ang likas na buhay at kapanganakan ay kailangan muna bago ang pagtutuli, gayon din ang espirituwal na buhay at kapanganakan ay kailangan muna bago ang bautismo. Madalas itanong, "Ipinagbabawal ba ng Salita ng Diyos ang bautismo ng sanggol?" Dito ay maaari naming sagutin, Ipinagbabawal ba ng Salita ng Diyos ang bautismo ng mga kampana? (na isinasagawa ng mga Romanista). May kasindaming Kasulatan para sa bautismo ng mga kampana gaya ng para sa bautismo ng mga sanggol.

Patotoo ng mga Iskolar

Marami sa pinakamahuhusay na guro sa iba't ibang denominasyong nagsasagawa ng bautismo ng sanggol ang umaaming walang Kasulatan para sa pagwiwisik sa mga sanggol. Pumili kami ng ilang patotoo nila. OBISPO HANDLEY MOULE: "Sa Bagong Tipan ay wala talaga tayong anumang pagbanggit sa bautismo ng sanggol." DR. PLUMMER, Punong-guro ng University College, Durham: "Ang mga tumatanggap ng bautismong Cristiano ay kinailangang magsisi at sumampalataya. Hindi lamang walang pagbanggit sa pagbabautismo sa mga sanggol, kundi wala ring talata na mahihinuhang may katiyakan ang ganitong bautismo." PROPESOR LANGE ng JENA: "Ang lahat ng pagtatangkang patunayan ang bautismo ng sanggol mula sa Bagong Tipan ay bigo. Ito ay lubos na salungat sa diwa ng panahon ng mga apostol at sa mga pangunahing prinsipyo ng Bagong Tipan." PROPESOR SCHLEIERMACHER: "Ang lahat ng bakas ng bautismo

ng sanggol na matatagpuan ng sinuman sa Bagong Tipan ay kailangan munang ipasok doon." PROPESOR MEYER: "Ang bautismo ng mga bata ay hindi dapat ituring na isang institusyon ng mga apostol." DR. AGAR BEET (Methodist): "Dapat aminin na ang Bagong Tipan ay walang malinaw na patunay na ang mga sanggol ay binautismuhan noong mga araw ng mga apostol."

Si "C. H. M.," may-akda ng mahalagang "Notes" sa Pentateuch, ay sumulat: "Para sa akin—yamang napilitan akong harapin ang tanong—masasabi ko lamang na sa loob ng 32 taon ay humihingi ako nang walang saysay ng kahit isang linya ng Kasulatan para sa pagbabautismo ng sinuman maliban sa mga mananampalataya. Nagkaroon ako ng mga pangangatwiran, hinuha, konklusyon at deduksyon, ngunit ng tuwirang awtoridad ng Kasulatan, wala kahit isang kudlit."

Ang tanong na dapat isaalang-alang ng mga nagnanais bigyang-lugod ang Panginoon ay, "Sinasabi ba sa atin ng Kasulatan na ang mga sanggol ay binautismuhan, o dapat bautismuhan, at kung oo, sa anong mga talata ito matatagpuan?" "Nagpapasalamat ako sa Dios na wala akong binautismuhan sa inyo" (1 Cor. 1. 14) ay madalas sipiin. Ngunit hindi nagpapasalamat ang Apostol sa Diyos na hindi binautismuhan ang mga banal sa Corinto, at sa gayon ay minamaliit ang utos ng Panginoon. Ibinibigay niya ang kanyang dahilan: "Upang huwag sabihin ng sinoman na kayo'y binautismuhan sa aking pangalan" (t. 15). Paulit-ulit nating naririnig ang mga nagpapakilalang Cristiano na nagsasabing "ang bautismo ay hindi mahalaga sa kaligtasan." Totoo nga; ngunit ito ay mahalaga sa pagsunod ng mga alagad ni Cristo. Nang utusan ng Diyos si Abraham na ihandog si

Isaac, hindi niya sinabing ang paghahandog kay Isaac ay "hindi mahalaga sa kaligtasan" at na makararating siya sa "Langit" kahit wala ito. Ang lahat ng tunay na sumasampalataya sa Panginoong Jesucristo ay ligtas, nabautismuhan man o hindi. Ang pagsunod ay bunga at patunay ng pag-ibig; at makahulugan ang mga salita ng Guro: "Kung ang isang tao ay umiibig sa akin, ay tutuparin niya ang aking salita" (Juan 14. 23). Mariing sinabi ng isa, "Kapag nagsasalita ang mga tao ng 'mahahalaga' at 'di-mahahalaga,' karaniwang ibig nilang sabihin sa una ang may kinalaman sa sarili nilang kaligtasan, at sa ikalawa ang mga bagay na may kinalaman lamang sa kaluwalhatian ng Diyos!" Kung gayon, kung ang bautismo ay itinatag para sa mga mananampalataya at ikaw ay isa ngunit hindi pa nabautismuhan, bakit ka pa nagluluwat? "Magtindig ka, at magpabautismo." Bagaman malinaw na itinuturo sa Kasulatan ang bautismo ng mananampalataya, hindi namin makita kung bakit dapat magtayo ng isang sekta sa batayan ng pagtanggap dito at tawagin ang sarili na "Baptist." May kasindaming awtoridad sa Kasulatan para magsimula ng bagong sekta sa batayan ng paniniwala sa isa pang ordinansa at tawagin ang sarili na "Lord Supperist."

Ang Hapunan ng Panginoon

Ang Hapunan ng Panginoon ay para sa mga mananampalataya at para sa mga mananampalataya lamang. Ang mga nakakikilala lamang sa Panginoong Jesucristo bilang kanilang personal na Tagapagligtas ang makaaalaala sa Kanya. Mga "alagad" ang nagtipon upang "pagputul-putulin ang tinapay" (Gawa 20. 7). Ang Dulang ng Panginoon ay para sa bayan ng Panginoon.

Ang batayan ng pakikisamang Cristiano ay dapat sapat ang luwang upang yakapin ang lahat ng tinanggap ng Diyos (sa ilalim ng mga limitasyong tinukoy sa Salita). "Datapuwa't ang mahina sa pananampalataya ay inyong tanggapin" (Roma 14. 1); at ang batayan ng pagtanggap na ito ay, "tinanggap siya ng Dios" (t. 3). Kung gayon, kung tinanggap ng Diyos ang isang tao, obligado tayong (bukod sa usapin ng maka-Kasulatang disiplina) tanggapin siya. "Kapag nasiyahan na ang isang assembly na ang tao ay isang mananampalataya, hindi na siya maaaring palayasin o tanggihan, maliban kung may malinaw na Kasulatang nagbibigay-katwiran sa ganoong hakbang" ("The Basis of Fellowship," ni J. R. Caldwell).

Isang ginang sa Glasgow ang nagnais na tanggapin ng isang kapulungan ng mga Cristianong nagtitipon nang payak at tanging sa pangalan ng Panginoon. Nasiyahan sila na siya ay anak ng Diyos at tinuruan siya tungkol sa katotohanan ng bautismo. Mariin niyang iginiit na siya ay nabautismuhan noong sanggol pa. Sinikap nilang ipakita sa kanya mula sa Kasulatan na hindi siya nakatanggap ng bautismong Cristiano at na pribilehiyo at tungkulin niyang magpabautismo. Habang mariing ipinagtatanggol na sinunod niya ang utos ng Panginoon, sinabi niya, "Kumbinsido akong nabautismuhan ako, ngunit sabik na sabik akong matanggap kaya handa akong magpabautismong muli." Gayunman, hindi nila maaaring akuin ang ganoong pananagutan hangga't hindi niya nakikitang ito ay kalooban ng Diyos. Dahil hindi ito usapin ng pagpapasakop kundi ng pagkaunawa, siya ay "tinanggap." Hindi pa natatagalan pagkatapos, natutunan niya ang katotohanang inilalarawan ng sagisag, at siya ay inilibing sa tubig ng bautismo. Buhay at hindi liwanag ang maka-Kasulatang batayan ng

pakikisamang Cristiano. Dapat nating tanggapin ang mga mananampalataya hindi dahil sa kung saan sila nagmula, kundi dahil sa kung ano sila.

Kaugalian ng mga Apostol na ang mga Cristiano ay magtipon sa "unang araw ng sanglinggo" upang "pagputul-putulin ang tinapay." "At nang unang araw ng sanglinggo, nang kami'y nangagkakatipon upang pagputolputolin ang tinapay" (Gawa 20. 7). Hindi ang "unang Linggo ng buwan" ni ang "unang Linggo ng tatlong buwan." Dahil sa mga tradisyon at utos ng tao, ang Hapunan ng Panginoon ay idinaraos lamang paminsan-minsan ng karamihan sa mga nagpapakilalang Cristiano. Sa katwirang gagawin itong "masyadong pangkaraniwan" o "abala," sapat na ang minsan sa isang buwan o minsan sa tatlong buwan. Ang "pagpuputol-putol ng tinapay" ang layunin ng pagtitipon ng mga unang Cristiano sa unang araw ng linggo. Hindi sila nagtipon upang makinig kay Pablo na "nakikipagmatuwiran sa kanila" (Gawa 20. 7, R. V.), bagaman sinamantala ng Apostol ang pagkakataong gawin ito. Walang duda na may mga natatanging pagkakataon para sa pagtuturo at pangangaral bukod pa sa pulong para sa pagpuputol-putol ng tinapay.

Narito ang buod ng isang usapan sa pagitan ng isang Cristianong ginang at isang ebanghelista: "Umaasa ako," sabi ng ginang, "na naging maganda ang inyong pulong kaninang umaga: kami ay nagkaroon ng napakahusay na sermon mula sa aming ministro." "Lagi kaming nagkakaroon ng 'magandang pulong,'" sabi ng mangangaral. "Pumunta kami upang salubungin ang Panginoong Jesus, at kapag ganito ang aming pagtitipon, hindi kami mabibigo." "Ipagpalagay," dagdag niya, "na ipinahayag ni Reyna Victoria ang kanyang balak na

magdaos ng isang pagtanggap sa W——, at inanyayahan ka na salubungin siya sa isang tiyak na lugar, sa isang tiyak na araw, sa isang tiyak na oras. Ipagpalagay din na isang maharlika mula sa Korte ng St. James ang dumalaw sa W—— at ipinahayag ang kanyang balak na magbigay ng talumpati o lektyur tungkol sa Kanyang Kamahalan sa parehong araw at parehong oras. Alin ang pipiliin mo—salubungin ang Reyna o pakinggan ang sasabihin ng maharlika tungkol sa kanya?" "Siyempre, sasalubungin ko ang Reyna." "Ang pagkakaiba natin," patuloy niya, "ay ito: pumunta ako upang salubungin ang Panginoong Jesus Mismo sa Kanyang sariling dulang, at ikaw ay pumunta upang pakinggan ang sasabihin ng isa sa Kanyang mga ministro tungkol sa Kanya." Marami sa mahal na anak ng Diyos, gaya ng ginang, sa halip na sikaping alalahanin ang Panginoon sa pagpuputol-putol ng tinapay sa "unang araw ng sanglinggo," ay kuntento nang pakinggan ang sinasabi ng ilan sa Kanyang mga lingkod tungkol sa Kanya.

Noong mga unang araw ng Iglesya, walang kilalang "opisyal" na namumuno sa pista ng pag-alaala. Sa pagtatatag ng Hapunan, ang Panginoon ang nagpasalamat, nagputol ng tinapay, at nag-abot nito sa mga alagad (1 Cor. 11. 23-25). Ang tanging ginawa nila ay tanggapin mula sa Kanyang kamay ang mga sagisag ng Kanyang katawan at dugo. Mula sa talatang ito, ipinapalagay na ang "ministro," sa panahong iyon, ay nasa lugar ng Panginoong Jesus, namumuno sa Kanyang dulang at "nangangasiwa ng sakramento." Nang itatag ni Cristo ang ordinansa, hindi Niya sinabi kay Juan, "Kapag wala na Ako, ikaw ang mamumuno sa Hapunan." Habang nasa lupa, Siya ay nasa gitna ng Kanyang mga tinipon; at hindi ba Siya nangako na "kung saan

nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa aking pangalan, ay naroroon ako sa gitna nila"? (Mat. 18. 19, 20). Kung gayon, kung ang Panginoon ay "nasa gitna" ng mga dalawa at tatlong nagtitipon sa Kanyang Pangalan, bakit kailangang angkinin ng sinuman sa kanila ang Kanyang lugar? Bagaman hindi nakikita ng mata ng katawan, Siya ay nakikita ng mananampalataya sa mata ng pananampalataya. "Maaari kang sumali sa aming iglesya," sabi ng isang "Baptist" na Cristiano sa isang kaibigan. "Sino ang namumuno sa dulang ng Panginoon?" "Si G. P. (ang ministro)." "Kung papasok ang Panginoon sa bahay-pulungan, ano ang gagawin ni G. P.?" "Tatayo siya at ibibigay kay Cristo ang Kanyang lugar sa ulunan ng Kanyang dulang." "Hindi ba nangako si Cristo na kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa Kanyang Pangalan ay naroroon Siya sa gitna nila? At kung Siya ay nasa 'gitna,' bakit aagawin ni G. P. ang lugar ng Panginoon sa ulunan ng Kanyang dulang?" Hindi na kailangang sabihin na hindi nasagot ang tanong.

Tahimik ang Salita ng Diyos tungkol sa mga ministrong "nangangasiwa ng mga sakramento." Walang "sakramento" sa Bagong Tipan. Ang salitang "sakramento" ay nagmula sa "sacramentum," isang sumpa. Ang mga mamamayang Romano, sa pagpapatala bilang mga sundalo, ay nanunumpa ng "sacramentum" o sumpa ng katapatan ng sundalo sa kanilang bayan. Habang inaalala ang Panginoon sa "pagpuputol-putol ng tinapay," ang mananampalataya ay hindi nanunumpa o nangangako: nagdiriwang siya ng isang pista. Walang anumang patunay na itinuring na kailangan ang presensya ng matatanda, obispo o "ministro" kapag nagtitipon ang mga mananampalataya upang magputol-

putol ng tinapay. Hindi natin mababasa na "si Reverendo Ganito-at-ganoon ang nangasiwa ng Sakramento ng Hapunan ng Panginoon." Ang ganitong pananalitang pang-iglesya ay lubos na hindi kilala noon. Sa "unang araw ng sanglinggo," nang magtipon ang mga alagad upang "pagputul-putulin ang tinapay," ang matatanda o obispo, kung naroroon, ay kukuha ng tinapay at alak kasama ng iba; ngunit ang "sakramento" at ang "klerigo" ay hindi pa naiimbento noon.

Isang makahulugang palitan ng mga liham ang lumabas sa mga pahina ng pahayagang pang-denominasyon ng mga "Baptist" sa Canada. Tila isang maliit na kongregasyong "Baptist" sa isang kalat-kalat na pamayanan sa Ontario ang ilang taon nang walang serbisyo ng isang kwalipikado at regular na inordenahang "ministro." Sa panahong iyon, sila ay sumuway sa Panginoon (kung ang hindi pagsasagawa ng isang ordinansa ay pagsuway, gayon din ang hindi pagsasagawa ng isa pa) sa hindi pagtitipon upang "pagputul-putulin ang tinapay." Isa sa mga sumulat ang tumayo sa batayan ng Bagong Tipan, iginigiit na ang maliit na kapulungan ay may karapatang idaos ang "sakramento" kahit walang inordenahang ministro. Hindi sumang-ayon ang isa pang sumulat, iginigiit na kung pahihintulutan ng denominasyong "Baptist" ang ganitong di-angkop at di-awtorisadong pagkilos, tiyak itong hahantong sa "Plymouthismo." Kung binigyan man o hindi ng pahintulot ng iglesya ang Iglesya na sumunod sa Panginoon, hindi namin masasabi.

"Hindi Gagana ang mga Prinsipyo"

Madalas sabihin na ang mga prinsipyong itinataguyod sa mga pahinang ito ay "hindi gagana." Kung ang mga ito

ay mga banal na prinsipyo, pananagutan nating isagawa ang mga ito, nang umaasa sa Banal na Espiritu. Ang kabiguan sa pagsasagawa ng mga prinsipyo ng Diyos ay hindi makapagbabago o makaaapekto sa mga ito, at tiyak na ang pananagutan ay hindi lumalampas sa kakayahan. Gayunman, mabuting tandaan na ang mga prinsipyo ng Bagong Tipan ay nangangailangan ng kapangyarihan ng Bagong Tipan upang matagumpay na gumana.

Isang matanda at iginagalang naming kaibigan ang dating nagkukuwento ng isang usapan nila ng isang klerigo ng Church of England na nakasabay niya sa isang karwahe ng tren. Sa gitna ng usapan, sinabi ng klerigo, "Hindi ko kailanman sinisikap pilitin ang mga tao na pumunta sa Iglesya. Madalas kong sabihin sa aking mga parokyano na sa mga bagay na espirituwal ay gawin nila ang ginagawa nila sa kanilang mga grocery—pumunta kung saan sila pinakamahusay na napaglilingkuran. Kung ang pastor na Methodist ay mas maraming nagagawang kabutihan kaysa sa akin, pumunta sila sa kanya." Sumagot si G. H. na bagaman napakaluwag nito mula sa kanyang pananaw, tila lubhang mali ito sa kanya. "Kung ang ginagawa ninyo sa Iglesya," sabi niya, "ay ang iniutos ng Panginoon, kung gayon dapat silang lahat naroroon, kung sila ay mga anak ng Diyos. Ngunit kung ito ay salungat sa Kasulatan, gaano man nila ito magustuhan, kayo man o sila ay walang dapat gawin doon." "Ah," sabi ng Klerigo, "hindi ko inaakalang nagbigay ang Diyos ng anumang tuwirang tagubilin tungkol sa mga ganitong bagay. Naniniwala akong binibigyan Niya tayo ng malaking kalayaan na sundin ang nakikita nating pinakaangkop sa ating partikular na kalagayan, at na may lubos tayong

katwiran na pumili nang ayon dito." Ganito ang sagot ni G. H.: "Sa kabaligtaran, natatagpuan ko ang Salita ng Diyos na kasintahas tungkol sa mga bagay na ito gaya ng tungkol sa paraan ng pagliligtas sa isang makasalanan." "Gustung-gusto kong ipakita mo sa akin kung saan," ang tugon ng klerigo; at buong-pagkukusa naming inilabas ang aming mga Biblia at binuklat ang talata pagkatapos ng talata. Nakita namin kung paanong ang mga masayang tumanggap ng Ebanghelyo ay binautismuhan, at kung paanong sila ay nagsipanatiling matibay sa turo ng mga apostol, sa pagsasamasama, sa pagpuputol-putol ng tinapay at sa mga pananalangin (Gawa 2. 41, 42); kung paanong nagtipon ang mga alagad sa unang araw ng linggo upang pagputul-putulin ang tinapay (Gawa 20. 7); kung paanong kapag nagkatipon ang mga banal ay maaaring manghula ang lahat isa-isa, upang ang lahat ay matuto at ang lahat ay maaliw, at gayunman ang lahat ay dapat pasakop sa isa't isa (1 Cor. 14. 31, 32); kung paanong ang matatanda sa bawat assembly ay dapat magpakain sa kawan at mangasiwa rito, naghihintay ng kanilang gantimpala kapag nahayag ang Punong Pastor (1 Pedro 5. 1-4), at marami pang iba. Sa wakas, nang malapit nang matapos ang aming paglalakbay, sinabi niya, "Lubha akong naging interesado sa lahat ng sinabi mo. Napakaganda nito; sa katunayan, bilang teorya ay perpekto ito, ngunit tila sa akin na sa praktika ay mangangailangan ito ng ilang kapangyarihang higit-sa-likas upang gumana." "Walang duda," sagot namin, "iyon mismo ang kailangan nito; at para saan sa palagay mo ibinigay ang Espiritu Santo?" "Ah," sagot niya nang may pagkamangha, "hindi ko naisip iyan." Marami, gaya ng klerigo, ang hindi kailanman nakaiisip ng ministeryo ng Banal na Espiritu sa paggabay sa mga mananampalataya kapag nagtitipon

sila upang isagawa ang Salita ng Diyos. Sa Unang Sulat ni Pablo sa mga taga-Corinto ay nakikita natin ang mga "kaloob" na ibinigay ng nabuhay na Ulo ng Iglesya, at sinasabing "ang lahat ng ito'y ginagawa ng isa at ng gayon ding Espiritu, na binabahagi sa bawa't isa ayon sa kaniyang ibig" (t. 11). Kung ang iba't ibang "kaloob" ay ginagamit sa ilalim ng patnubay ng Banal na Espiritu, ang bayan ng Diyos ay matatatag, mapalalakas at mapapanatag sa pananampalataya.

"Klero" at "Laiko"

Bago kinupkop ng "sanlibutan" ang nagpapakilalang Iglesya, walang kilalang pagkakaibang tulad ng "kasta" gaya ng "klero" at "laiko." Ang salitang "klero" ay nagmula sa "kleeros," na nangangahulugang mana (1 Pedro 5. 3), at angkop sa lahat ng mananampalataya. Ang mga hindi kabilang sa inaangking kastang ito ng mga pari ay tinatawag na "laiko," mula sa "laos," "ang karaniwang tao," "ang masa." Ang ideya ng isang "klero" ay isang uri ng mga tao "na may opisyal na karapatang mamuno sa mga espirituwal na bagay, isang pagiging malapit sa Diyos na nagmumula sa opisyal na posisyon, hindi sa espirituwal na kapangyarihan." Dahil sa opisyal na posisyong ito na ibinibigay sa klerigo, siya lamang sa kongregasyon ang inaakalang may awtoridad na "mangasiwa ng mga sakramento": ang iba ay mga "laiko" lamang, at hindi nangangahas na gampanan ang ganoong mga tungkuling "pang-pari." Anong bahagi ng Kasulatan ang nagsasalita ng dalawang uri sa Iglesya ng Diyos, na tinatawag na "klero" at "laiko"? Saan natin matatagpuan ang pagbanggit sa isang uri ng mga lalaking tinatawag na "klero" (na may natatanging titulo) na hinirang upang mangasiwa ng paglilingkod at

pagsamba sa Diyos? Hindi ba't ang lahat ng anak ng Diyos ay "mga saserdote" (1 Pedro 2. 5-9)? Hindi ba't ang lahat ng mananampalataya ay may karapatang "lumapit" sa Diyos at maghandog ng mga espirituwal na hain (Heb. 10. 22; Heb. 13. 15)? Ganito ang sinabi ni Dr. Stanley, Dean ng Westminster, sa kanyang "Christian Institutions" tungkol sa orden ng "klero"—"Sa unang pasimula ng Cristianismo ay walang ganoong institusyon gaya ng 'klero'" (pahina 19, Bagong Edisyon). Sinabi naman ni Dr. A. T. Pierson—"Ang mga katawagang 'klero' at 'laiko' ay imbento ng diyablo noong 'Madilim na Panahon.' Ang pagpasok ng pagkakaibang ito sa Iglesya ni Cristo ay hindi lamang imbento ng diyablo kundi isang napakatusong pakana ni Satanas." (Mga pahina 31 at 32 ng "Divine Enterprise of Missions.")

Hindi ba't di-maka-Kasulatan ang "magbigay ng mga pamagat na pakunwari sa tao" (Job 32. 21), at lalo na ang isang titulong sa Diyos lamang nauukol? "Banal at kagalang-galang ang kaniyang pangalan" (tingnan ang Awit 111. 9). Ang sinumang gumagamit ng titulong "reverendo" ay kumikilos nang salungat sa prinsipyong ipinahayag sa Mat. 23. 8-12. Nang "mag-asawa" ang "Iglesya" at ang "sanlibutan," itinatag ang mga orden ng pari, mga roba at kasuotang pang-ritwal, at ang mga nagpapakilalang ministro ni Cristo ay lubhang nakalimot sa diwa ng kasalukuyang panahon kaya nagtayo sila ng isang orden ng maharlikang pang-iglesya upang magkaroon ng espirituwal na kapangyarihan sa Sangkakristiyanuhan. Kaya bilang katapat ng Kanyang Kamahalan ang Hari ay mayroon sila ng Kanyang Kabanalan ang Kabanal-banalang Ama, Kanyang Kamahalan ang Duke, Kanyang Kabunyian ang Kardinal, Ang Kagalang-galang na Marquis, Kanyang Kamahalan

ang Arsobispo, Ang Kagalang-galang na Earl, Ang Kagalang-galang na Reverendo Panginoong Obispo, Ang Kagalang-galang na Viscount, Ang Napakareverendong Archdeacon, mga Baron at Baronet, mga Reverendong Doktor at mga Reverendo.

Si C. H. SPURGEON, sa pagsasalita tungkol sa mga mangangaral na gumagamit ng titulong "reverendo," ay nagsabi: "Kahina-hinala, sa anumang kaso, na sa sangkatauhan ay walang uri ng tao na karaniwang naglalarawan sa kanilang sarili ng mapagpanggap na titulo gaya ng mga nagpapakilalang ministro ng mapagpakumbabang si Jesus! Sina Pedro at Pablo ay mga lalaking 'karapat-dapat igalang,' ngunit sila ang pinakahuling tatawag sa kanilang sarili nang ganoon. Ang isang binatang bagong labas sa kolehiyo na kalalagay pa lamang sa pulpito ay tinatawag na 'Reverendo Smith,' samantalang ang kanyang lubhang maka-Diyos na ama na limampung taon nang lumalakad kasama ng Diyos ay walang karapatan sa ganoong paggalang. Nagtataka kami kung saan unang hinanap ng tao ang imbentong ito, at mula sa kaninong orihinal na isip nagmula ang orihinal na kasalanang ito. Hinihinala naming siya ay nanirahan sa Roman Row sa 'Vanity Fair,' bagaman hindi siya binanggit ng 'Rev.' John Bunyan. Isang bagay ang medyo tiyak: hindi siya umunlad noong mga araw ng 'Reverendo Pablo,' o 'Reverendo Pedro,' o 'Reverendo Apolos.'"

"Hindi Ba Kayo Naniniwala sa mga Ministro?"

Tiyak na naniniwala kami sa banal na pagkakatatag ng ministeryong Cristiano. Natatanging "mga kaloob" ang ibinigay ng Panginoong Jesucristo, ang nabuhay na Ulo ng Iglesya. "At ibinigay niya ang mga iba'y apostol; at

ang mga iba'y propeta; . . . at ang mga iba'y pastor at guro . . . Hanggang sa abutin nating lahat ang pagkakaisa ng pananampalataya" (Efe. 4. 11-13). Gayunman, wala kaming matagpuang bakas sa Kasulatan ng isang taong gaya ng makabagong ministro ng isang iglesya o kongregasyon. Sa kabaligtaran, natatagpuan namin ang maramihang "matatanda," "obispo" o "tagapangasiwa" (tingnan ang Gawa 20. 17; Gawa 14. 23; 1 Pedro 5. 1). Habang ipinagtatanggol namin ang isang natatangi at tiyak na ministeryo ng mga may kaloob, naniniwala rin kami sa isang pangkalahatang ministeryo kung saan may lugar ang lahat ng Cristiano. Ang Iglesya ng Diyos ay inihahambing sa isang katawan ng tao, bawat sangkap ay may sariling tungkuling gagampanan. "At ang mata ay hindi makapagsasabi sa kamay, Hindi kita kailangan" (1 Cor. 12. 21). "Datapuwa't ngayo'y inilagay ng Dios ang mga sangkap ng bawa't isa sa katawan, ayon sa kaniyang minabuti" (talata 18). "At yamang may mga kaloob na iba't iba" (Roma 12. 6). Bagaman may iba't ibang kaloob, hindi dapat dakilain ang isa nang higit sa iba. Gayunman, kung ang isang sangkap ng katawan ay sumisipsip sa mga tungkulin ng ibang mga sangkap: "kung ang isang sangkap ay hinirang ng tao upang ibigay ang ibinigay na ng Diyos sa pamamagitan ng 'bawa't kasukasuan,' at maihahatid lamang tungo sa pagpapatibay ng kabuuan 'ayon sa paggawa sa sukat ng bawa't bahagi' (Efe. 4. 16), kataka-taka ba na ang mga Cristiano ay magutom, maalipin, mapasa kadiliman, at magkahati-hati?"

Sa mga Cristianong pagtitipon ay dapat may kalayaan at puwang para sa paggamit ng mga "kaloob" na ibinigay ni Cristo. Na ang ganitong kalayaan ay ibinigay ng Banal

na Espiritu ay malinaw na makikita sa 1 Cor. 14. 23-40. Sa kasalukuyan ay may isang taong tinatawag na "ang ministro," na nag-aangkin ng tanging karapatang magturo at mangaral sa mga kapulungan ng nagpapakilalang mga Cristiano. Nakukuha niya ang awtoridad na ito dahil sa kanyang opisyal na posisyon sa kanila. Ang "ministro" ay inaasahang may hindi bababa sa tatlong natatanging kaloob, ito ay ang sa "ebanghelista," "pastor" at "guro." Gayunman, bihira nating matagpuan ang lahat ng ito sa iisang tao. Ang isang "ministro" ay maaaring "ebanghelista" ngunit hindi "guro," kaya hindi siya makapagpapatibay; o maaaring siya ay "guro" ngunit hindi "ebanghelista," at ang karamihan sa kanyang mga tagapakinig ay hindi pa nagbabalik-loob. "Kung may itayong anumang hadlang na pantao upang pigilan ang paggamit ng anumang kaloob na ipinagkatiwala ng Diyos sa sinumang mananampalataya, sa ganoong sukat ay napapatay ang alab ng Espiritu, nahaharang ang pagkaing dapat sanang dumadaloy mula sa Ulo tungo sa katawan; at hindi magtatagal ay susunod ang kapayatan, pagkakahati at kamalian."

Sinasabi ng isang pahayagang Presbyterian—"Sampung taon ang kailangan upang makabuo ng isang mahusay na ministro." Hindi kasiya-siya ang mga ministrong gawa ng tao. Ang bawat mananampalataya ay may pananagutan sa Panginoon sa paggamit ng anumang kaloob na kanyang natanggap. Hindi na niya kailangang maghintay ng awtoridad o "lisensya" ng tao upang magturo, mangaral o magpayo. "Ayon sa kaloob na tinanggap ng bawa't isa, ay ipangasiwa ninyo sa inyo-inyo rin, na gaya ng mabubuting katiwala ng iba't ibang biyaya ng Dios" (1 Pedro 4. 10, 11). Maaaring tumutol

ang iba na kung saan may kalayaan sa ministeryo, ang mga taong walang kakayahan na hindi pinagkalooban ng Diyos ay magtatangkang maglingkod. Ngunit ang kabiguan ng mga nagsisikap isagawa ang mga prinsipyo ng Diyos ay hindi kailanman makapagbabago o makaaapekto sa mga prinsipyo; at tiyak na ang Kasulatan ay may tugon sa lahat ng posibleng mangyari!

"Pagpili" at "Pag-upa" ng mga Ministro

Walang Kasulatan para sa isang iglesyang pumipili ng kanyang "ministro" o klerigo, o sa ibang salita, ang mga tupa na pumipili ng kanilang pastol. Ang Panginoon ang nagbigay, at ang Iglesya ang tumanggap. Ang isang iglesya (o assembly) ay walang karapatang "pumili" kung alin sa mga kaloob ng Diyos ang tatanggapin nito. Ganito nagsimula ang sektaryanismo sa Corinto. Ang ilan ay mas gusto si Pablo, ang iba si Apolos, at ang iba si Pedro. Hindi kuntento na tanggapin ang lahat ng kaloob, pinili nila ang itinuturing nilang pinakamahusay; at bagaman iisa sa panlabas, sila ay nahahati sa puso. May ilang buong-tapang na nangatwiran na ang mga Cristiano ay may karapatang pumili ng kanilang "ministro" gaya ng pagpili nila ng kanilang doktor o abogado. Walang suporta ang Kasulatan sa ganitong kaisipan. Ang Gawa 6 ay madalas sipiin bilang suporta sa teorya, ngunit dapat pansinin na ang "pito" na pinili ay hindi pinili upang magturo o mangaral, kundi upang "maglingkod sa mga dulang." Ang kanilang mga tungkulin ay panlupa, hindi espirituwal. Tiyak na may malaking pagkakaiba ang pag-iingat ng salapi at ang pangangasiwa sa mga kaluluwa! Hindi ito kaso ng isang "inihalal" upang maglingkod sa Salita (ang ministeryo ng Salita at ang paglilingkod sa mga dulang ay

pinagkakaiba, talata 2). Bagaman pinili sila ng Iglesya sa utos ng mga apostol, sila ay ibinukod para sa kanilang natatanging paglilingkod ng labindalawa. Ang mga mananampalataya ay pinapayuhang "kilalanin" ang mga nagpapagal sa gitna nila (1 Tes. 5. 12, 13), na "batiin," "alalahanin" at "sundin" sila (Hebreo 13. 7, 17, 24), ngunit hindi kailanman "ihalal," "piliin" o "hirangin" sila.

Ang mga lingkod ni Cristo ay dapat makilala hindi sa mga opisyal na tsapa, titulo o kasuotang pang-klerigo, kundi sa kanilang gawa. Na may mga "guro," "ebanghelista" at "pastor" na binigyan ng kaloob ng Diyos sa iba't ibang sekta, ito ay malaya at tapat naming inaamin. Gayunman, sila ay ganoon hindi dahil sa ordinasyon ng tao o sa mga natamo sa pag-aaral. Ang mahusay na sastre ay nakikilala sa kalidad ng kanyang gawa. Sa ganoon ding paraan nakikilala ang mga tinawag ng Diyos bilang "ebanghelista," "pastor" at "guro." At bagaman ang mga kolehiyo, presbiteryo, sinodo, obispo o kumperensya ay naghihirang ng mga tao sa mga tungkulin, ang mga Cristiano ay hindi obligadong kilalanin sila bilang tinawag ng Diyos para sa natatanging paglilingkod, malibang taglay nila ang mga katangiang tinukoy sa Kasulatan (tingnan ang 1 Tes. 5. 12, 13; Heb. 13. 17).

Ang kaugalian ng mga mangangaral na umupa ng kanilang sarili sa tao sa ganito kalaking halaga bawat taon ay lubhang di-maka-Kasulatan at kapintasan. Ang pagbili, pagtawad at pagbebenta kaugnay ng ministeryo sa Iglesya ng Diyos ay tiyak na mali. Isipin si Apostol Pablo na umuupa ng kanyang sarili sa mga taga-Corinto sa takdang sahod! "Ang manggagawa ay karapatdapat sa kaniyang upa." Ang "upa" ay dapat isaling "gantimpala" upang tumugma sa ibang talata. Misthos

ang salitang Griego. "Sapagka't malaki ang inyong ganti (misthos) sa langit" (Mat. 5. 12; Marcos 9. 41). Kung ang isang mangangaral ay "inupahan" ng tao, siya ay kanilang lingkod, at siyempre ay aasa sa kanyang mga "amo" para sa kanyang "sahod." Kung ang kanyang pangangaral ay hindi nakasisiya sa kanyang mga tagapakinig (na ang karamihan ay maaaring hindi pa nagbabalik-loob), agad niyang mapagtatantong mas mabuting kumuha siya ng "tawag" mula sa ibang kongregasyon. Pinagpalang katotohanan na itinakda ng Diyos na "ang mga nangangaral ng evangelio ay magsikabuhay sa evangelio" (1 Cor. 9. 14); at ang mga inihanda, tinawag at isinugo ng Panginoon upang ipangaral ang Ebanghelyo ay matutugunan ang pangangailangan nang hindi na gumagamit ng mga di-maka-Kasulatang paraan. Ang mga lingkod ni Cristo ay dapat umasa sa Panginoon lamang para sa kanilang ikabubuhay. Kung ititigil ang "upa," ang mga "upahan" lamang ay agad na mawawala. Gayunman, kung ang mga lingkod ni Cristo ay hindi makapagtiwala sa Kanya na tutugon sa kanilang pangangailangan, maghanap sila ng tapat na hanapbuhay upang kitain ang kanilang pang-araw-araw na tinapay.

Ang iba't ibang sekta ay malaki ang natatanggap na tulong mula sa ambag ng mga di-nagbalik-loob. Lahat ng maiisip na pakana ay ginagawa upang makalikom ng pondo para suportahan "ang adhikain." Mga palabas ng iglesya, sosyalan, peryahan, pista, mga lektyur pang-agham, hapunan, piknik, pamamasyal sa liwanag ng buwan, konsiyerto, raffle, pagbabasa, dula ng mga baguhan at bazaar ang inihahanda sa layuning pigain ang salapi mula sa bulsa ng mga di-nagbalik-loob na lalaki at babae upang ipambayad sa sahod ng

mangangaral, o upang bayaran ang utang ng "bahay ng Diyos."

> "*Peryahan at pista, walang-katapusang kasiyahan, ay idinaraos sa bahay-panalangin,*
> *At mga dalagang nakabibighani gaya ng mga sirena noong una, na may pambihirang gandang makamundo,*
> *Ay umiimbento ng pinakatusong mga pakana, na hindi nakatali sa Ebanghelyo o sa batas,*
> *Upang linlangin, aliwin at kunin mula sa sanlibutan ang kaunting tulong para sa matuwid na adhikain*."

Hindi kataka-taka na sinabi ng isang di-mananampalataya sa isang ministrong Presbyterian, "Sa palagay ko'y lubhang nangangailangan ng salapi ang inyong Diyos, batay sa mga pakanang ginagawa ng mga iglesya upang makalikom nito para sa Kanya." Ang buong sistema ng pagsuporta sa iglesya sa pamamagitan ng mga libangan at palabas ay makamundo. Inaangkin ni Satanas ang karapatan sa lahat ng institusyong tinutulungang suportahan ng kanyang mga lingkod. Kung ang mga Cristiano ay "bababa sa Egipto" sa paghingi ng tulong sa mga di-ligtas upang ipagpatuloy ang gawain ng Panginoon, hindi na sila dapat magtaka kung aasahan ng mga makamundo na magkaroon ng kaunting kontrol sa pamamahala ng mga gawain ng kanilang iglesya. Ang buháy at walang hanggang Diyos ay hindi naghihirap. Siya na tumustos sa isang buong bansa sa loob ng apatnapung taon sa isang tigang na ilang ay tiyak na makatutustos sa mga tinawag at inihanda Niya para sa Kanyang paglilingkod nang hindi na nila kailangang mamalimos ng salapi sa mga di-ligtas. Ang Kanyang sariling mga salita ay, "Na walang tinanggap na anoman sa mga Gentil" (3 Juan 6-8).

Ordinasyon

Wala tayong matatagpuan saanman sa Bagong Tipan na ang mga Cristiano ay "inordenahan" o ibinukod ng tao upang magturo o mangaral, maliban sa sambahayan ni Estefanas, na "itinalaga" o, gaya ng pagkakasalin ng salita sa ibang lugar, "inordenahan" ang kanilang sarili sa paglilingkod sa mga banal (1 Cor. 16. 15). Ang mga apostol at ang kanilang mga kinatawan ay nag-ordena o nagbukod ng mga matanda o obispo, ngunit wala sa dalawang uring ito ang inordenahan upang mangaral o magturo.* Na ang mga may kakayahang magturo o mangaral sa kanila ay gumamit ng kanilang kaloob ay tinatanggap, ngunit hindi sila inordenahan para sa ganoong layunin. Ang obispo o matanda ay isang namamahala o tagapangasiwa, ngunit hindi kinakailangang mangangaral o guro. Malinaw itong pinatutunayan ng 1 Timoteo 5. 17: "Ang mga matanda na nagpapasiyang mabuti ay ariing karapatdapat sa ibayong kapurihan, lalong lalo na ang mga nagpapagal sa salita at sa pagtuturo." Ipinakikita ng talatang ito na may mga matandang hindi nagpapagal sa salita at pagtuturo; na nagpapatunay na hindi sila inordenahan para sa pangangaral o pagtuturo. Kung sila ay inordenahan para sa layuning mangaral o magturo, lahat sana sila ay gumawa nito. Sa bawat assembly ay may maramihang matanda o obispo. Sila ay hindi inordenahan ng mga iglesya, obispo o arsobispo, kundi ng mga apostol o ng kanilang mga kinatawan.

* Marami ang nalinlang ng mga tala sa dulo ng Tito at 2 Timoteo. Sapat nang sabihin na ang mga ito ay wala sa tekstong Griego, at inalis sa Revised Version.

Ang mga mangangaral ay nag-oordena ng mga "ministro" at "matanda" sa pamamagitan ng pagpapatong ng kanilang mga kamay sa ulo nila bilang paggaya sa mga apostol. Isa sa mga talatang karaniwang sinisipi bilang suporta sa ordinasyon ng mga "ministro" at matanda ay ang 1 Timoteo 4. 14: "Huwag mong pabayaan ang kaloob na nasa iyo, na sa iyo'y ibinigay sa pamamagitan ng hula, na may pagpapatong ng mga kamay ng mga matanda." Ngunit ipinakikita sa atin ng 2 Timoteo 1. 6, "Pukawin mo ang kaloob ng Dios, na nasa iyo sa pamamagitan ng pagpapatong ng aking mga kamay," na isang natatanging "kaloob" ang ibinigay kay Timoteo sa pamamagitan ng hula, sa pagpapatong ng mga kamay ng Apostol. Hindi ang "mga matanda" ang nagbigay ng kaloob; nakiisa lamang sila sa apostol sa gawaing iyon. May "kaloob" bang ibinibigay ngayon sa isang mangangaral sa kanyang ordinasyon? "Ibinibigay ang biyaya ng ordinasyon," sabi sa amin ng isang ministro kamakailan. Anong uri ng biyaya iyon? Ang Gawa 13. 3 ay nagbibigay sa atin ng isa pang halimbawa ng pagpapatong ng kamay, ngunit hindi ng pag-oordena. Ito ay payak na pagpapahayag ng pakikisama kina Pablo at Bernabe, na hahayo para sa isang natatanging gawain. Ilang taon na silang nangangaral bago ito, at malamang ay hindi inakala ng mga kapatid sa Antioquia na inoordenahan nila si Apostol Pablo. Itinatanong namin sa mga nag-oordena ng mga tao sa ministeryo, Nasaan ang inyong awtoridad? Na nag-ordena ang mga apostol, ito ay malinaw. "Nag-ordena si Tito ng mga matanda." Totoo, ngunit inatasan siya ng isang apostol na gawin ito. Anong awtoridad mayroon ang Iglesya na mag-ordena? May pangkat ba ng mga tao sa lupa ngayon na may

ganoong kapangyarihan? KUNG MAYROON, IPAKITA NILA ANG KANILANG MGA KREDENSYAL!

Kung may ilang maka-Diyos na "laiko" (kung tawagin) na nag-ordena ng isa sa kanila upang ipangaral ang Ebanghelyo, malamang ay hindi siya kikilalanin ng "klero." Ngunit saan nakuha ng klero ang kanilang awtoridad? Naniniwala ba sila sa apostolikong paghahalili?* Kung hindi, saan nila nakuha ang awtoridad na mag-ordena? Ang Church of Scotland, noong 1560, ay tumalikod sa ordinasyon sa pamamagitan ng pagpapatong ng kamay bilang isang "pamahiin," at labingwalong taon pagkatapos ay ibinalik nila ito (tingnan ang Beverley tungkol sa "Ministry," pahina 4). Ang pag-oordena ay laging binabanggit kaugnay ng mga "matanda." Wala saanman sa Kasulatan na mababasa nating ang mga "pastor" ay inordenahan. "Malinaw na nadama itong suliranin sa mga denominasyon, ngunit nalampasan ito sa pagtawag sa pastor na isang 'nagtuturong matanda.' Sa pagpapalit ng kanyang pangalan ay nagawa nilang panatilihin ang ordinasyon, na tila kailangang panatilihin anuman ang kapalit." Ang mga apostol at ang kanilang mga kinatawan ay may awtoridad na mag-ordena, ngunit wala nang iba.

* "Ang mga obispo, kasama ang mga paring naroroon, ay magpapatong ng kanilang mga kamay sa bawat isa na tumatanggap ng orden ng pagkapari, na sinasabi ng obispo, 'Tanggapin mo ang Espiritu Santo para sa tungkulin at gawain ng isang pari sa Iglesya ng Diyos, na ngayon ay ipinagkakatiwala sa iyo sa pamamagitan ng pagpapatong ng aming mga kamay. Ang mga kasalanang iyong patawarin ay pinatawad, at ang mga kasalanang iyong panatilihin ay pinanatili.'" (Book of

Common Prayer—Church of England—"The Ordering of Priests.") Ito ay dalisay na Papismo.

"Kayo Rin ay Isang Sekta"

Iginigiit ng ilan na ang mga Cristianong nagsisikap isagawa ang mga prinsipyong aming inilahad ay "kasinsekta ng iba." Kung kinokondena ng Kasulatan ang mga sekta, napipilitan ba ang mga mananampalataya na sumuway sa Panginoon? Ang salitang Griego na isinaling "sekta" sa Authorised Version ng Bagong Tipan ay ang salitang "hairesis" (tingnan ang Gawa 15. 1; Gawa 24. 5; Gawa 26. 5; Gawa 28. 22). Sa pagsulat sa mga taga-Corinto, sinabi ng Apostol, "Sapagka't kinakailangang magkaroon naman sa inyo ng mga hidwang pananampalataya" ("hairesis," 1 Cor. 11. 19, "mga sekta"). Kabilang sa "mga gawa ng laman" na binanggit sa Gal. 5 ay ang pangangalunya, pakikiapid, "mga hidwang pananampalataya" o "mga sekta" ("hairesis"). "Ang 'denominasyon,'" gaya ng napansin ng isa, "ay isang mapanlinlang na salitang inimbento ng kahihiyan upang itago ang kahubaran ng pagkahulog ng Sangkakristiyanuhan. Ang tinatawag ng mga naliligaw at nalilitong Cristiano na 'denominasyon' ay tinatawag sa Kasulatan na 'schism' (tingnan ang Griego sa 1 Cor. 1. 10-12; 12. 25, 'schismata'); kaya anuman ang marinig natin ngayon tungkol sa mga 'denominasyon' (ibig sabihin, mga sekta at pagkakahati), at gaano man ang mga pagkakahating ito ay pinapalakpakan at hinahangaan ngayon, at gaano man ito itinuturing na sunod-sa-usong kabutihan na magsalita nang mabuti tungkol sa lahat ng ito, ito ay tiyak: kung may anumang katotohanan sa Salita ng Diyos, ang bawat 'sekta' ay

isang kasalanan at ang bawat pagkakahati ay patunay ng pagsuway. Ang 'May isang katawan' (Efe. 4. 4) ay isang katotohanan sa Salita ng Diyos; ang magsalita ng 'iba't ibang denominasyon' ay, sa huli, pagsasabing may iba't ibang 'schism,' sapagkat si Cristo at ang Kanyang iglesya ay may iisang pangalan lamang (1 Cor. 12. 12), iisang katawan (Efe. 5. 29, 30), at iisang Espiritu" (1 Cor. 6. 17).

Kung ang "schism" sa katawan ni Cristo ay kasalanan; kung ang mga pagkakahati ay dapat iwasan, tiyak na may lunas. Ang pagdami ba ng mga iglesya noong panahon ng mga apostol ay pagdami ng mga sekta? Tiyak na hindi. Kung gayon, kung ang mga Cristiano, gaano man kakaunti, ay babalik sa matibay-na-batong katayuan sa Kasulatan, nagtitipon sa pangalan ng Panginoon, tinatanggap ang mga tinanggap Niya, walang inaangking sektaryang pangalan o kondisyon ng pakikisama—sila ba ay nagiging isang sekta dahil dito?

Katayuan at Kalagayan

Malaya naming inaamin na ang tamang katayuan sa iglesya ay hindi kinakailangang nagtitiyak ng tamang espirituwal na kalagayan. Lubos na posible para sa mga Cristiano sa isang maka-Kasulatang katayuan na maging sektaryan sa puso at pamumuhay. Sa likas, tayong lahat ay sektaryan at lubhang nangangailangan ng "kalakhan ng puso" (1 Hari 4. 29) upang lumakad sa makitid na landas ng pagsunod. Sinabi ng yumaong si G. Henry Groves na "ang maling kalagayan, na panloob, ay mas nakapagpaparumi pa sa kaluluwa at mas nakapipinsala sa espirituwal na buhay kaysa sa maling katayuan, na panlabas. Mapupuri natin ang Diyos sa di-sektaryang kalagayan ng kaluluwa ng napakarami na nakagapos pa

sa isang sektaryang katayuan, habang nananaghoy tayo sa sektaryang kalagayan ng ilan na nagmamalaki sa isang di-sektaryang katayuan."

Mahusay na nasabi na "Ang sektang nakasalig sa kaalaman ang pinakamasama sa lahat ng sekta." Ang pakikisama sa iglesya ay hindi dapat limitahan ng anumang sukat ng natamo sa kaalaman o pananampalataya. Hangga't nasa lupa ang Iglesya, magkakaroon ng pagkakaiba ng paghatol sa mga Cristiano. Ngunit ang pagkakaiba ng paghatol sa maliliit na bagay ay hindi dapat maging hadlang sa pakikisama. Ang pagpupumilit na hindi pahintulutan ang ganitong mga pagkakaiba ang pinagmumulan ng maraming pagkakahati. Kung aalalahanin ng mga Cristiano na "ang mga bagay na pare-parehong totoo ay hindi pare-parehong mahalaga, at ang mga bagay na pare-parehong mali ay hindi pare-parehong nakamamatay," mas kakaunti ang pagkakahati. Si G. Groves, sa isang kahanga-hangang booklet na pinamagatang "Schism and its Cure," ay nagsabi ng ilang matitinding bagay tungkol sa sektaryanismo: "Bagaman ang sektaryanismo ay may iba't ibang anyo, nagpapakita ito ng dalawang katangian," sabi niya: "(1) Hinihingi nito, bilang karapatan sa pakikisama, ang pagkilala sa mga bagay na wala sa Salita ng Diyos; o (2), habang ginagawang batayan ng pakikisama ang Salita, hinihingi nito ang pagkaunawa at pagpapasakop sa mga katotohanang hindi ginawa ng Diyos na kailangan sa pakikisama. Sa una, ang Salita ay halos isinasantabi bilang lubos na sapat na gabay ng Diyos; at sa ikalawa, ang Salitang maling ginagamit ay nagiging dahilan ng pagkakahati . . . Ang ikalawang uri ng sektaryanismo ay mas mapang-akit. Tinatanggap ang Biblia lamang bilang

batayan ng pananampalataya, hindi ito kuntento sa mga pangunahing katotohanang ginawa ng Diyos na batayan ng pakikisama at kung saan nais Niyang patibayin natin ang isa't isa, kundi ginagapos nito ang budhi sa mga bagay na nais ng Diyos na ang bawat isa ay may pananagutan sa sarili niyang Panginoon. Isinasantabi nito ang batayang pinagsasaluhan ng lahat ng banal, kung saan magkasamang nakatayo ang ama kay Cristo at ang sanggol kay Cristo. Ang praktikal—bagaman hindi sinasadyang—resulta ay ang espiritung ipinahahayag sa mga salitang, 'Tumayo kang magisa, huwag kang lumapit sa akin, sapagka't ako'y lalong banal kay sa iyo'" (Isa. 65. 5).

Si G. R. M. Henty ng Belfast, isang dating ministrong Baptist, sa kanyang higaan ng kamatayan ay nagsabi sa isang matandang kaibigan namin, "Paalam, mahal na kapatid! Tulungan ka nawa ng Diyos sa pagsisikap na panatilihing bukas ang pinto ng Ebanghelyo sa lahat ng makasalanan, at ang pinto ng iglesya sa lahat ng banal." Mabuti sana para sa ating lahat kung aalalahanin natin ang mga salita ng isang dakila at mabuting tao:
—"Mayroon akong buong Cristo para sa aking kaligtasan; ang buong Biblia para sa pagtuturo at patnubay ng aking kaluluwa; ang buong Iglesya ng Diyos para sa aking pakikisama; ang buong ministeryo ng Espiritu rito; ang buong mundo para sa aking parokya, upang ako ay maging tunay na katoliko at hindi kailanman maging sektaryan."

Ang mga sumusunod na salita mula sa isang minamahal na kapatid na ngayon ay kasama na ng Panginoon ay karapat-dapat alalahanin: "Bagaman maraming bagay ang dapat ikapagpakumbaba sa mga assembly ng mga mananampalatayang nagtitipon ayon sa Kasulatan, hindi

namin pinanghahawakan ang mga bagay na ito, ni itinuturo sa iba, bilang bahagi ng isip ng Diyos. Sinasabi mo bang natagpuan mo ang kapalaluan, pagkamakamundo, paghahangad sa sarili, at dalawampu pang mabibigat na bagay sa ganitong mga assembly? Hayaan na: hindi ko ito maitatanggi. Ngunit ipinahahayag ba na ang mga bagay na ito ay kalugud-lugod sa Diyos, at ginawang mahalagang bahagi ng prinsipyo ng ating pagtitipon? Ito ang laging nakakaligtaan. Ang mga di-maka-Kasulatang gawi sa iba't ibang sekta ng Sangkakristiyanuhan ay mahahalagang bahagi ng kanilang mga sistema. Itinataguyod, itinuturo at binibigyang-katwiran ang mga ito, kaya ang mga kabilang sa mga sekta ay tagapagtaguyod ng mga kasamaan nito. Isa pang awtoridad ang ginagawang mas mataas kaysa sa Salita ng Diyos, at ang Salitang iyon ay pinawawalang-bisa sa pamamagitan ng mga tradisyon ng tao. Hindi ang mga tao ang aming hinihiwalayan, kundi ang mga maling prinsipyo at ang pagkakait sa Panginoong Jesus ng Kanyang lugar ng lubos na awtoridad sa Kanyang sariling bahay. Minsan ay itinanong ng isang binata kung kumusta ang mga bagay sa isang pagtitipon. Kinailangan kong sabihin sa kanya ang mabibigat na suliranin at maging mga pagkakahati. 'At tinatawag mo ba iyan na maka-Diyos na kaayusan?' tanong niya. 'Hindi,' sagot ko, 'ngunit hindi rin tinawag ni Pablo na maka-Diyos na kaayusan ang kalagayan ng mga bagay sa Corinto. Gayunman, hindi niya kailanman iminungkahi na tumigil sila sa payak na pagtitipon sa paligid ng Panginoon at gumamit ng ilang pakanang pantao upang mapanatili man lamang ang panlabas na anyo ng kaayusan'" ("Position and Condition," ni Alfred J. Holiday, The Witness, 1887).

Mga Karaniwang Pagtutol

"Inaamin kong marami sa aming pakikisama sa iglesya ang walang ipinahahayag na pagbabalik-loob; ngunit hindi ba dapat akong manatili roon at sikaping ituwid ang mga bagay?" Hindi sinasang-ayunan ng Salita ng Diyos ang pananatili sa mga di-maka-Kasulatang katayuan, kahit ang motibo ay "gumawa ng kabutihan." Kung kinokondena ng Diyos ang mga "sekta," dapat bang itaguyod ng mga mananampalataya ang hindi nakalulugod sa Kanya? Maraming Cristiano ang nahahadlangan sa pagsasagawa ng katotohanan ng Diyos dahil sa tuso at makasatanang bitag na sila ay "makagagawa ng mas maraming kabutihan" sa bilog na kinikilusan nila. Napakarami nilang "pagkakataon" na "gumawa ng kabutihan," at kung tatalikuran nila ang "pagiging kaanib" sa mga di-maka-Kasulatang sistema ng iglesya, "mababawasan ang kanilang impluwensya at mapipinsala ang kanilang pagiging kapaki-pakinabang." Dapat pagnilayan nang may panalangin ng ganitong mga tao ang mga salita ni Samuel kay Saul: "May malaking kaluguran baga ang Panginoon sa mga handog na susunugin at sa mga hain, na gaya sa pagsunod sa tinig ng Panginoon? Narito, ang pagsunod ay maigi kay sa hain, at ang pakikinig kay sa taba ng mga tupang lalake" (1 Samuel 15. 22).

Ang mga mananampalataya ay walang pananagutan sa mga resulta ng kanilang paglilingkod. Ang gawain ng Cristiano ay bigyang-lugod ang Panginoon sa lahat ng bagay, sa lahat ng panahon, sa lahat ng kalagayan, at anuman ang kapalit. Ang pinakamataas na tagumpay (gaya ng mahusay na sinabi ng isa) ay ang pagbibigay-lugod sa Diyos. Tungkol sa Panginoon Mismo ay nasusulat: "Ako'y nagpagal ng walang kabuluhan, aking

ginugol ang aking kalakasan sa wala at sa walang kabuluhan: gayon ma'y tunay na ang kahatulan sa akin ay nasa Panginoon, at ang aking ganti ay nasa aking Dios" (Isa. 49. 4). Marami sa itinuturing ngayon ng tao na "matagumpay" na paglilingkod ay matatagpuan sa hukuman ni Cristo na "kahoy, dayami at pinaggapasan" lamang (1 Cor. 3. 12). Ang papuring ibinigay ng Panginoon sa alipin (Mat. 25. 23) ay hindi, "Mabuting gawa, sikat at matagumpay na alipin," kundi "Mabuting gawa, mabuti at tapat na alipin."

"Pumunta ka kung saan ka makagagawa ng pinakamaraming kabutihan." "Manatili ka kung saan ka pinakakapaki-pakinabang." Iyan ang mga payong ibinibigay sa mga batang mananampalataya. Dahil sa ganitong di-maka-Kasulatang turo, ang mga masisigasig na manggagawang Cristiano ay lubhang nagkakaroon ng pagkiling laban sa katotohanan kaya hindi sila handang gawin ang kalooban ng Diyos.

"Sasali ako sa pakikisama kung si G. Ganito-at-ganoon ay maninirahan sa gitna ninyo." Kung ganoon, hindi ka "lalabas" tungo sa Panginoon; lalabas ka tungo kay G. Ganito-at-ganoon. Kung pumunta siya sa ibang lugar sa mga utos ng kanyang Panginoon, malamang ay babalik ka sa sektang "pinakagusto mo," o pupunta ka kung saan ka "pinakamahusay na mapakakain." Kung ang lahat ng mananampalataya sa nayong iyong tinitirhan ay magtitipon nang payak sa pangalan ng Panginoon, makikinabang ka sa lahat ng "kaloob" sa pagtitipon; gayunman, kung sila ay sumusuway kay Cristo at nananatili sa mga sektaryang katayuan, dapat bang ang kanilang kabiguan ang maging dahilan upang tanggihan mo ang mga prinsipyo ng Diyos? Tiyak na hindi. Kung dalawa lamang na mananampalataya ang nagtitipon

ayon sa mga prinsipyo ng Bagong Tipan kung saan kami nakatira, tiyak na kasama nila ang aming lugar. Ang pangako ay, "Sapagka't kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa (Griego: 'tungo sa') aking pangalan, ay naroroon ako sa gitna nila" (Mat. 18. 19, 20). Makitid ang landas ng pagsunod. Ang pagsunod sa nakaraang panahon ay karaniwang nagdudulot ng mga pagpapalang panlupa, ngunit ang pagsunod ng pananampalataya sa kasalukuyang panahon ay nagdudulot ng pagsubok at kapighatian, sa mas marami o kaunting antas. Marami sa nagagalak sa "kaloob ng Dios" na binanggit sa Roma 6. 23 ang hindi gaanong nagpapahalaga sa "kaloob" na binanggit sa Filipos 1. 29: "Sapagka't sa inyo'y ipinagkaloob alangalang kay Cristo, hindi lamang ang magsisampalataya sa kaniya, kundi ang magtiis din naman alangalang sa kaniya." Ang mga gumagawa ng kanilang tungkulin na sumunod sa Panginoon sa landas ng paghiwalay ay maaaring umasa ng pag-uusig.

Pagsasagawa ng Katotohanan

Sa pagsisikap na isagawa ang katotohanan ng Diyos, maaasahan mo ang pagsalungat. Bawat maiisip na pagtutol ay ilalagay sa iyong daan ng mga makamundo at relihiyosong tao upang pigilan kang sumunod kay Cristo. Ang kakaunting bilang ng mga nagtitipon nang payak sa pangalan ng Panginoon, ang kahinaan ng patotoo, ang kakulangan ng mga may-kaloob na guro, ang kawalan ng mga taong may posisyon o pinag-aralan —lahat ito ay gagamitin. Paulit-ulit kang sasabihan at paaalalahanan na masisira ang iyong "impluwensya" at mahahadlangan ang iyong "pagiging kapaki-pakinabang." Ipahahayag ang iyong kayabangan at

"pagmamarunong" sa pangangahas na isiping "mas marunong" ka kaysa sa mga may-kaloob na "Teologo." Ang mga kaibigang inaasahan mong tutulong sa iyo sa pagsasagawa ng katotohanan ng Diyos ay sasalungat. Titingnan ka nang may hinala at kawalang-tiwala, at mula sa pulpito, entablado at pahayagan ay bibigyang-babala ang mga tao at papayuhang iwasan ka. Sasabihan ka ng gulong naidulot sa mga sambahayan dahil sa pagtanggap sa katotohanan. Gayunman, walang kakaiba roon. Ang katotohanan ng Diyos ay talagang naghihiwalay. Sinabi ng Panginoong Jesus: "Sapagka't ako'y naparito upang ilagay ang tao sa pakikipagkaalit sa kaniyang ama, at ang anak na babae sa kaniyang ina, at ang manugang na babae sa kaniyang biyanang babae: At ang magiging mga kaaway ng tao ay ang kaniyang sariling kasangbahay" (Mat. 10. 35-37). Anuman ang iutos sa iyo ng Panginoong Jesus, gawin mo, anuman ang kahihinatnan. Marami sa mga lubos na nagagalak magpaliwanag tungkol sa "Sinomang" ng Juan 3. 16 ang hindi gaanong nababahala tungkol sa "Anomang" ng Juan 2. 5: "Anomang sa inyo'y sabihin niya, ay gawin ninyo."

Kung hindi ka lalabas tungo sa Panginoon, at sa Panginoon lamang; kung tatanggapin mo ang lugar ng paghiwalay alang-alang sa mga may-kaloob na kapatid, o dahil ikaw ay nagbalik-loob sa pamamagitan nila, o dahil sa hindi pagkakaunawaan sa ilan sa denominasyong iyong iniwan, hindi magtatagal ay babalik ka. Ang landas ng pagkatakwil kasama ni Cristo ay mahirap sa laman; at kapag lumitaw ang mga kahirapan sa mga maka-Kasulatang assembly, ang ilang natuto ng katotohanan mula lamang sa buhay o aklat ng tao ay walang pagtitiis ni biyaya upang harapin ang mga

kahirapan. Maaaring mabigo ang mga Cristiano at mga kapulungan ng mga Cristiano sa pagsasagawa ng mga prinsipyo ng Diyos, ngunit ang mga prinsipyo ay nananatiling di-nagbabago. Huwag kang matakot sa mga "kahirapan" o "kahihinatnan." Huwag mong hayaang ang kaisipan ng iyong "pagiging kapaki-pakinabang" o "impluwensya" ay humarang sa pagitan mo at ng lubos na pagsunod sa Panginoon. Maging "tapat," at iwan sa Kanya ang "mga resulta."

Isang tagapag-alaga ng gatasan sa isang bayan sa Scotland ang lubhang nabagabag tungkol sa pagsama sa isang maliit na kapulungan ng mga mananampalataya. Matinding presyon ang ibinigay sa kanya upang pigilan siya. Ang pangunahing "dahilan" na ibinigay ay titigil ang kanyang mga suki sa pagbili ng kanyang gatas. "Kung gayon, sa biyaya ng Diyos," sabi niya, "ipagbibili ko ang aking mga baka." Matapang na sundalo ng Krus! Ang mga Cristianong handang sumunod sa Panginoon nang buong-buo, at kung kailangan ay magdusa ng lahat ng kawalang panlupa, ay lubhang kailangan sa mga araw na ito ng pakikibagay sa panahon. Ang mga Cristianong "dikya"—mga lalaking walang gulugod—ay hindi kailanman nakaaabala sa diyablo, at hindi gaanong kapaki-pakinabang sa paglilingkod sa Diyos. Sinabi ng mga tauhan ni David sa kanya sa panahon ng matinding kagipitan, "Narito, ang iyong mga lingkod ay handang gumawa ng anomang pipiliin ng aming panginoon na hari" (2 Samuel 15. 15). Matapos tanggapin ang tamang katayuan sa Iglesya, manatili sa tamang kalagayan ng kaluluwa, at kikilalanin at pagpapalain ka ng Diyos. Gawin mong patuloy na kaligayahan ang bigyang-lugod Siya. "Tayo nga'y magsilabas sa kampamento na tayo'y magsilapit sa kaniya, na taglay ang kaniyang

kadustaan" (Heb. 13. 13); tayo ay "magsipanatili sa kaniya; upang, kung siya'y mahayag, ay magkaroon tayo ng pagkakatiwala, at huwag tayong mangapahiya sa harap niya sa kaniyang pagparito" (1 Juan 2. 28). Darating ang ating pinagpalang Panginoon! Ang Kanyang sariling mahahalagang salita ay, "At narito, ako'y madaling pumaparito" (Apoc. 22. 7). Magpatuloy nawa tayo sa ating gawain hanggang sa Siya ay dumating! "Sapagka't sa madaling panahon na lamang, Ang paririto ay darating, at hindi magluluwat" (Heb. 10. 37, R. V.).

"*Kaunting panahon na lamang, at lilipas din,*
Bakit natin iiwasan ang kahihiyan at ang Krus?
O, magmadali tayo sa Kanyang mga yapak,
Ibinibilang na kawalan ang lahat para sa Kanya;
O, gaano kalaking gantimpala ang Kanyang ngiti
Sa mga pagdurusa sa kaunting panahong ito."